

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

HUSITSKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA

Bakalářská práce

2015

Kristýna Kaščáková

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

HUSITSKÁ TEOLOGICKÁ FAKTULTA

**Ideologie popírání holocaustu ve Spojených
státech amerických po roce 1945**

The Ideology of the Denying of the Holocaust in
the United states of America after the Year 1945

Bakalářská práce

Vedoucí práce

Lena Arava – Novotná, Th.D

Autor práce

Kristýna Kaščíková

Praha 2015

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem předkládanou bakalářskou práci „Ideologie popírání holocaustu ve Spojených státech amerických po roce 1945“ vypracovala samostatně s použitím níže uvedených pramenů a literatury. Dále prohlašuji, že tato práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze dne 24.6.2015

Kristýna Kaščíková

Anotace

Ideologie popírání holocaustu se objevila po skončení druhé světové války a to jak v Západní Evropě, tak i ve Spojených státech amerických, kde získala na síle a kromě jednotlivých přívrženců zde získala institucionalizovanou podobu a to především díky nejdůležitější organizaci – Institutu pro historickou revizi. Popírači sami sebe označují za revizionisty, následovníky těch, kdo po první světové válce usilovali o revizi dějin. To nadále zůstává jejich cílem, spolu s hledáním historické pravdy a bojem za svobodu slova. Toho se snaží dosáhnout publikováním vědeckých, často ale pouze pseudovědeckých prací, které se věnují tématu pravdivosti holocaustu a, podle nich, lživých dokladů o jeho existenci a rozsahu.

Bakalářská práce *Ideologie popírání holocaustu ve Spojených státech amerických po roce 1945* popisuje vývoj ideologie popírání holocaustu, jeho projevy a přední představitele, snaží se zodpovědět otázku, proč je tento fenomén nejvíce rozšířen v USA a zda je potřeba se ho obávat ze společenského hlediska.

Annotation

The ideology of the Holocaust denial came to the light after the end of the World War II in Western Europe and in United States of America, where it became very strong and was not only about individualities but got the institutional form and it was caused mainly by the most important organisation – Institute for Historical Review. Holocaust denier name themselves as revisionists, the followers of revisionists who seek to do a revision of a history. It is still their goal together with the looking for the historical truth and the struggle for the freedom of speech. They try to achieve their goals by the publishing of scientific, but often only pseudoscientific works which deals with a truthfulness of Holocaust and, in their opinion, false documentation of the existence of the Holocaust.

The bachelors thesis *The Ideology of the Denying the Holocaust in the United States of America after the year 1945* describes the evolution of the ideology, its demonstrations and the former representatives, it tries to answer the question, why did this phenomenon expand in the USA the most and if it is necessary be aware of it from the social point of view.

Klíčová slova

Spojené státy americké, popírání holocaustu, revizionismus, antisemitismus, holokaust

Keywords

United States of America, Holocaust denial, revisionism, antisemitism, Holocaust

Seznam zkratek

IHR (The Institut for Historical Review)

CODOH (Committee for Open Debate on the Holocaust)

OBSAH

Úvod.....	7
1. Pronásledování Židů a holocaust.....	10
1.1. Antisemitismus a pronásledování Židů v dějinách	10
1.2. Konečné řešení židovské otázky během 2. světové války	14
2. Popírání holocaustu v Evropě a počátky revizionismu	17
3. Popírání holocaustu v USA	25
3.1. Projevy antisemitismu ve Spojených státech amerických	25
3.2. Vznik a současný vývoj popírání holocaustu v USA	26
3.2.1. Harry Elmer Barnes a David Lesslie Hoggan – kořeny popírání holocaustu.....	27
3.2.2. Austin J. App a jeho metoda srovnávání viny a posuzování morálky	28
3.3. Přední představitelé popírání holocaustu	30
3.4. Nejvýznamnější instituce podporující popírání holocaustu .	33
4. Kritika popíračů holocaustu a jeho možné důsledky.	36
4.1. Veřejná vystoupení proti popíračům holocaustu	36
4.2. Společenský dopad popírání holocaustu	37
Závěr.....	40
Použitá literatura.....	43
Summary	45

Úvod

Když v roce 1945 skončila druhá světová válka a na světlo světa začala vyplouvat čísla týkající se obětí na životech, mnoha lidem, ať už přímo přeživším koncentračních a vyhlazovacích táborů nebo i těm, kteří tyto hrůzy přímo na vlastní kůži nezažili, se z nich tajil dech. Téměř nikde nejspíš nebyl člověk, kterého by se válka nedotkla, nicméně existuje skupina, či řekněme společenství, jehož utrpení během války zvláště vyčnívá. Jedná se o židy¹, kteří byli posíláni na smrt kvůli svojí víře, kvůli tomu, že si je Hitler „vyvolil“ jako ty, komu bude věnována speciální pozornost. Tato pozornost však směřovala pouze k cíli se židů do posledního zbavit. Jako nástroj se začal používat pojem konečné řešení židovské otázky, jeho výsledkem bylo více než šest milionů židovských obětí. Ale už v tu chvíli se začala mezi některými lidmi šířit myšlenka, že holocaust ve skutečnosti tak hrozivý nebyl, že obětí bylo mnohonásobně méně a že mezi Hitlerovy cíle rozhodně nepatřilo vyhladit židovskou populaci jako takovou. Tento názor se dále rozvíjel a to až do takových rozměrů, kdy jeho zastánci začali tvrdit, že holocaust je jen konstruktem židovského spiknutí, které usilovalo o získání, co největších finančních prostředků z odškodného, díky nimž bylo možno založit a podporovat stát Izrael a víceméně ovládat celý Západní svět. Nicméně je třeba si připomenout, že holocaust nebyl pro židovský národ první takovou tragédií, židovský národ byl totiž v dějinách již několik pronásledován a usilovalo se o jeho zničení. Holocaust se však dnes jeví jako nejpalčivější problém, jelikož ještě stále lze nalézt lidi, kteří jej mají v živé paměti, a je stále znovu připomínán.

Popírači holocaustu si začali říkat revizionisté a sami sebe označovali a považovali za historiky, vážené vědce, kteří se snaží ukázat nové skutečnosti, respektive ukázat „jak to bylo doopravdy“ a tím svět ochránit od lživých tvrzení oficiální historie. Jejich myšlenky se rozmáhaly i přesto, že proti nim stály důkazy týkající se vyvraždování a snahy zbavit se židovského obyvatelstva, popírači se nevzdávali, dále prováděli své výzkumy, publikovali a získávali (a dodnes získávají) další a další následovníky. Revizionisté se však neobjevili až po skončení druhé světové války, již v meziválečném období, byly publikovány názory, že první světová válka byla nespravedlivá a Německo nejen, že ji prohrálo, ale dokonce

---

¹ V textu se držím pravidel českého pravopisu podle *Pravidel českého pravopisu*, který rozlišuje psaní ž/Žid: „podle náboženského vyznání“ (Žid); „příslušník národa“ (Žid).

bylo její obětí, což je naprosto opačný výklad oficiální historie, podle které Německo válku vyvolalo.

Přestože kořeny popírání holocaustu můžeme najít v Evropě, nejvíce se rozšířil do Spojených států amerických a právě tam má dnes svou nejpevnější základnu. Tato bakalářská práce se snaží odpovědět na otázku, jak je možné, že se popírání holocaustu uchytilo, vydrželo a nadále přežívá a ukazuje argumenty, které popírači používají k podložení svých tvrzení, že holocaust, tak jak je nám předkládán, zdaleka nebyl tak hrozivý. Tato práce se bude zabývat právě popíráním holocaustu především v USA a to v období od skončení druhé světové války až do současnosti.

Cílem práce je představit jak samotný pojem popírání holocaustu a jeho vývoj, tak i jeho metody a představitelé a také ukázat, že se nejedná jen o nějakou zanedbatelnou názorovou odnož ale o poměrně rozšířený a z hlediska společenského i poměrně nebezpečný fenomén.

Práce je rozdělena do čtyř kapitol, v té první z nich se zabývám jevem pronásledování židovského obyvatelstva a antisemitismu v dějinách, od starověku přes židovskou genocidu během druhé světové války až k současnému antisemitismu, který se projevuje právě například právě v popírání holocaustu.

Druhá kapitola zmiňuje projevy popírání holocaustu v Evropě po skončení druhé světové války, jelikož právě v Evropě má tento fenomén své kořeny a to zvláště ve Francii, jež byla domovem prvních popíračů holocaustu a, dalo by se říci, kolébkou evropského revizionismu, zde se nacházelo první knihkupectví a později nakladatelství vydávající popíračská díla. Při psaní této kapitoly zabývající se evropskými kořeny popírání holocaustu mi navíc velmi pomohla kniha francouzského autora Pierra Vidal-Naqueta *Vrazi paměti*. Která pojednává právě o evropských popíračích, základech revizionismu a stěžejních argumentech popírání holocaustu.

Samotné popírání holocaustu ve Spojených státech popisuje třetí část práce, zde jsou nejprve představeny základy amerického antisemitismu a rasismu a následně, jsou představeny hlavní osobnosti a proudy popírání holocaustu v USA. Je ukázáno, že revizionismus není jen nějakým teoretickým konstruktem, ale živým směrem, který se vyvíjí a přizpůsobuje podmínkám a případně rozštěpuje, popírači už se nespokojili pouze s tím, že snižovali počet obětí holocaustu, ale začali porovnávat morální vinu Němců a Spojenců s ohledem na počty nevinných mrtvých, které s sebou neslo jejich jednání.

Poslední, čtvrtá kapitola je věnována kritice popírání holocaustu. Cílem této kapitoly je ukázat, že je nutné s tímto fenoménem bojovat, nejen aby byla zachována a nezlehčována vzpomínka na oběti holocaustu, ale také aby se tento jev v budoucnu již neopakoval.

V bakalářské práci jsem čerpala především z knih popisujících fenomén popírání holocaustu a samotné revizionisty a jejich díla, zároveň jsou zde použity i úryvky z těchto prací. Stěžejním zdrojem je dílo Deborah Lipstadtové *Popírání holocaustu: Silící útok na pravdu a paměť*, která byla v českém jazyce poprvé vydána v roce 2000 a také kniha *Lži o Hitlerovi* Richarda J. Evanse, v češtině vydána 2011, kde autor popisuje soudní proces mezi Deborah Lipstadtovou, autorkou výše zmíněného díla a výraznou osobností revizionismu Davidem Irvingem. Velmi zajímavý pohled na téma představuje dílo Normana Filkensteina *Průmysl holocaustu*, které sice nleze označit jako čistě popíračské, ale spíše se snaží ukázat, že holocaust jako takový je zneužíván k tomu, aby židé byli litováni a získávali tak především finanční odškodnění, z čehož však neprosperují samotní přeživší, kterých by se mělo týkat, ale spíše židovské elity. Ty podle autora také stojí za přehnaným líčením holocaustu. Nelze vynechat ani díla samotných popíračů holocaustu, na nich lze vidět, že se sice snaží vypadat jako seriózní vědecké práce, ale některé jsou plny jen smyšlených důkazů plynoucích z amatérských výzkumů a domněnek.

1. Pronásledování Židů a holocaust

1.1. Antisemitismus a pronásledování Židů v dějinách

Zmínky o pronásledování Židů lze dohledat již ve starověku, hlavním zdrojem nenávisti bylo spíše nepochopení a to, že se židovské náboženství lišilo od většinového. O Židech se negativně zmiňovali starověcí autoři ve svých dílech, která nezdávka obsahovala mnoho legend a nepodložených mýtů o židovském národě. Naprosto nepochopen například zůstalo svěcení šabatu, během kterého nemají Židé pracovat, byli proto označováni za líné, podobně tomu bylo s obřízkou, díky které byli vystaveni výsměchu. Zmínky ovšem nejsou jen jednostranné a nenávistné, naopak velkému obdivu se těšila manželská věrnost a chrabrost a oddanost židovských vojáků.²

S nástupem dalšího monoteistického náboženství na scénu, totiž křesťanství, které ze židovství vycházelo, nicméně protižidovské nálady neutichly. Ačkoliv se velmi významný šířitel křesťanství, apoštol Pavel, ve svých dílech několikrát o Židech zmínil, jednalo se o Listy Římanům, Galat'ánům, Kolosanům či Listu Thimoteovi, jeho slova byla často špatně interpretována a dala vzniknout klamným teoriím o židovství. Kupříkladu jeho slova, že pravý Žid je ten, kdo je obřezán v srdci³, posloužila ke vzniku názoru, že tedy židovství samo o sobě není tak významné a bude nahrazeno křesťanstvím.

Velmi významným se stal koncept bohovraždy, který se poprvé objevil ve spise Justiniána z 2. století, v tu dobu se poprvé objevily zárodky antisemitismu a antijudaismu⁴, které však zůstávaly zastoupeny jen na oficiální rovině mezi křesťanskými hodnostáři.⁵

Zlom nastal až v 9. století, kdy mělo sice židovské obyvatelstvo stále rovné postavení, ale křesťanští představitelé byli více a více útoční, z tohoto období pochází 5 protižidovských listů Agobarda z Lyonu⁶, které posloužily jako základ následné protižidovské rétorice a praktickému antijudaismu.

S tím jak se blížilo milénium, tedy rok 1000, začaly se mezi lidmi šířit zprávy a očekávání velkých změn, včetně příchodu mesiáše, tyto myšlenky se nezdráhaly podporovat také církevní kruhy. Zároveň s tím se ale začala šířit legenda o tom, že Židé se

---

² Lena Arava-Novotná. Antisemitismus a Antijudaismus. [seminář, 2012/2013], Praha, HTF

³ Římanům, kap. 2, verš 25.-29.

⁴ MEIER. Mischa. Justinián: život a vláda východořímského císaře. Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2009. ISBN 978-80-86818-88-7. Str. 45

⁵ Ad. 1

⁶ COHEN, Jeremy. Living Letters of the Law: Ideas of the Jew in Medieval Christianity, (Berkeley: University of California Press, 1999), ISBN 978-0-520-21870-3. Str. 144-145.

vloudili k babylonskému princí, obžalovali před ním křesťany a ten se na jejich popud rozhodl je pronásledovat a zajít až tak daleko, že zničil hrob Ježíše. Tuto legendu začali jako první šířit vojáci a křesťanští misionáři v Egyptě a Palestině, odtud se rozšířily přes kněží až k obyčejným křesťanům, u kterých se díky touze po odplatě a nejspíš i strachu začala vzdouvat touha zbavit se Židů. Nedlouho poté následovaly první projevy obecné nenávisti, první pogromy ve Francii, Německu a i v například Praze, během nepokojů docházelo velmi často k násilným konverzím, rabování a masakrování židovského obyvatelstva⁷.

Nicméně situace se velmi brzy zase uklidnila a zůstala stabilní až do roku 1095, kdy se uskutečnila první křížová výprava. Ve jménu kříže bojovaly všechny stavy, hlavním cílem bylo zajistit si nesmrtelnost a to tak, že pomstí smrt Krista ve Svaté Zemi, to sebou ovšem neslo – a to nejen ve Svaté Zemi, ale všude, kudy vojska táhla – masakrování nekřesťanského a tedy i židovského obyvatelstva. Oběti na životech byly obrovské a to i přesto, že se někteří Židé pod pohrůžkou smrti rozhodli konvertovat nebo se za ně ve městech postavila tamní šlechta i církevní autority, které často křížáky vnímalo spíše jako bandity. Když tyto masakry skončily, bylo konvertitům povoleno navrátit se zpět k židovské víře a byla jim poskytnuta ochrana panovníků, za což si ovšem nechávali platit a stali se tak prakticky majetkem králů. Ani další křížové výpravy ale nebyly co do masakrování židovského obyvatelstva výjimkou, i během nich opakovaně docházelo k obrovským pogromům a často i téměř k vyhlazení židovského obyvatelstva v daných zemích.

Za zmínku ovšem kromě křesťanských projevů nenávisti vůči Židům stojí i velmi komplikovaný postoj islámu. Také tyto dva náboženské systémy toho mají, stejně jako židovství s křesťanstvím mnoho společného. Obě náboženství jsou přísně monoteistická, na rozdíl od křesťanství, kde se vyznává svatá Trojice, zakládají se na přímé komunikaci člověka s Bohem a nepotřebují žádné prostředníky, jakými jsou v křesťanství kněží. Klíčovou roli v obou systémech hraje zákon, který je mnohem významnější než rituály. V raném islámu byly vztahy obou náboženství velmi živé, dokonce prorok Mohamed udržoval se Židy velmi silné vztahy, a to až do roku 622, kdy uskutečnil Hidžru do Mekky a tam narazil na odpor mekkánského židovského rodu, díky tomuto konfliktu změnil Mohamed svůj postoj vůči Židům. Rozhodl se, že je potřeba se zbavit všech židovských klanů, které by mohly oslabit jeho pozici, vyloučil je tedy z Medinské konstituce, která

---

⁷ Ad. 1

organizovala vztahy místních kmenů. Nadále v bojích proti židovskému obyvatelstvu pokračoval, poté co Židy porazil a ovládl, donutil je k tomu, aby mu platili jakési daně a odváděli část úrody výměnou za přežití. Krátce před svou smrtí, přislíbil Židům svobodu, ale pouze pod podmínkou, že budou platit speciální daň z hlavy, která se však týkala pouze mužského obyvatelstva, nazývanou džízia a daň z pozemkového vlastnictví charádž. Mohamedův boj proti Židům nepoznamenal jen praktický a ekonomický život. Negativní vztah k Židům se odrazil také v koránských verších.⁸

Také situace v evropských zemích se nejvíce vyhrtila ve 13. století v období krize a to po skončení stoleté války, kdy byla celá Evropa oslabená, státy se vzpamatovaly z bojů a v důsledku zničení hospodářství a hladomorů se začala objevovat nevolnická povstání. V této době se také začaly šířit protižidovské pomluvy a legendy, týkaly se především tématu rituálních vražd, znesvěcování hostií a Židé byli stále více označováni za bohovrahy. V Německu se začaly šířit protižidovské pogromy, jejichž následkem přišla většina německých měst o téměř všechno židovské obyvatelstvo. Ve Francii se objevilo v roce 1320 povstání rolníků, kteří se rozhodli uspořádat svou vlastní křížovou výpravu do Svaté Země, když si však cestou uvědomili, že se jim jejich záměr nepodaří, obrátili svou nenávist vůči Židům, rabovali, masakrovali a zničili téměř 150 židovských obcí, nikdo proti nim nezasáhl až do chvíle, kdy začali ohrožovat křesťanské kláštery. Díky tomu se zrodil zvláštní mechanismus, kdy byli Židé zabijeni vlastně ze strachu, aby se nepomstili. Zásadní pro vztah vůči Židům byla událost z poloviny 14. století, totiž morová epidemie, bylo to něco, co opět dostalo obyvatele na lopatky a jako obvykle bylo potřeba najít viníka, z šíření moru tedy byli velmi často obviňováni Židé, kteří byli v důsledku toho označováni za vyslance ďábla, to vedlo k dalšímu vyvražďování evropského židovstva. V důsledku velmi rozšířené antipatie vůči židovskému obyvatelstvu, přestali hrát jakoukoli roli v evropském hospodářství a být pod ochranou panovníků, neměli žádná privilegia, ale byli tolerovaným obyvatelstvem.

V 17. století se v Německu začala nenávist vůči Židům prohlubovat v souvislosti s utužením národní hrdosti díky úspěchům na ekonomickém i společenském poli, Němci získali pocit, že Židé nemají podíl na jejich úspěchu a jsou to cizinci, kteří do Německa a mezi Němce zkrátka nepatří. Převratem ve vztahu k Židům si prošel dokonce i Martin Luther, který je zpočátku obhajoval, ukazoval na Ježíšovy židovské kořeny a kritizoval pronásledování, jelikož počítal s tím, že se přidají k jeho nové církvi, když se tak ovšem

---

⁸ Ad. 1

nestalo, svůj postoj změnil, začal Židy přirovnávat k ďáblu a vydal několik antisemitských prací. V porovnání s Německem bylo židovské postavení v Českých zemích poněkud lepší, přesto se je jak Jagellonci tak i Habsburkové snažili vyhnat, aby získali podporu stavů a šlechty. Když v roce 1657 nastoupil k moci Leopold I. bylo zahájeno období úředního antisemitismu, které trvalo téměř 200 let, v tomto období bylo vydáno několik velmi přísných protizidovských opatření, byl například přesně určen povolený počet židovského obyvatelstva na území Čech a Moravy, ve venkovských oblastech byla založena židovská ghetta a Židé mohli bydlet jen v přesně označených domech, nejtvrdějším zákonem byl ale ten, který povoloval ženit se pouze nejstarším synům z židovských rodin, ti poté dostali oficiální státní příslušnost a opět byl obnoven příkaz nosit speciální označení, v tomto případě zelený límec kolem krku, Židé také měli také zakázáno nosit zbraně, čímž k sobě přitahovali lupiče a byli velmi snadnou obětí. Velmi silný odpor vůči Židům měla i Marie Terezie, ta se je dokonce ještě v 18. století pokusila vyhnat z Prahy, ale díky zásahu osvícenců a dokonce i papeže k tomu nedošlo.⁹

Z období osvícenství pochází koncept árijské a později německé nadřazené rasy, tak se zrodilo pojetí pokrevního propojení německého národa, německý partikularismus a rasistický antisemitismus, který v sobě nesl německé vlastenectví. Přestože židovská populace rostla jak demograficky tak i ekonomicky, nedařilo se jí v tomto prostředí rozjet emancipační proces, v Německu už totiž začal narůstat i ekonomický antisemitismus hovořící o invazi a nadvládě Židů (přestože statisticky tvořili okolo jednoho procenta celkové populace), v důsledku toho jim bylo zakázáno vykonávat jakékoliv veřejné funkce a mohli se rozvíjet jen na poli průmyslu, obchodu a financí. Antisemitské projevy se objevovaly u nově vzniklé skupiny takzvaných německých ateistů, mezi něž patřil Karel Marx, Bruno Bauer nebo Ludwig Feuerbach, dalším výrazným antisemitou té doby byl Richard Wagner, jehož antisemitské projevy neměly obdoby. Ke konci 19. století začal německý antisemitismus nabírat na obrátkách, objevily se dokonce i soudní procesy zabývající se rituálními vraždami údajně prováděnými Židy. Antisemitismus se ještě prohloubil po skončení 1. světové války, kdy byli Židé označeni za hlavní a víceméně jediné zodpovědné za porážku Německa, za níž stál židovský komplot, díky tomu se začal antisemitismus nekontrolovatelně šířit shora.

Po roce 1919 začalo v Německu docházet k obnově vlasteneckého boje, na jehož podporu vznikla Liga, která šířila rasismus a antisemitismus, její členové distribuovali

---

⁹ Ad. 1

protižidovské letáky a literaturu pomlouvající Židy. Dalšími představiteli protižidovských postojů byli luteráni, luteránští pastoři často mluvili o negativních vlastnostech a obavách z židovské nadvlády, opět se začala vydávat Lutherova a Voltairova antisemitská díla a protižidovské nálady velmi snadno a rychle začaly prostupovat společností.

1.2. Konečné řešení židovské otázky během 2. světové války

Když se v roce 1933 chopil moci nad Německem Adolf Hitler, okamžitě začal do praxe uvádět myšlenku týkající se absolutního vyloučení židovského obyvatelstva ze společnosti¹⁰. Nejprve bylo potřeba zakázat Židům pracovat na postech, které byly považovány za lukrativní, a společnost je uznávala, nicméně tím to nekončilo, jelikož Židé nebyly jen zaměstnanci, ale i živnostníci, proto začaly být zároveň ignorovány židovské obchody. Ani to se však nezdálo dostatečné, proto přišly první veřejné útoky na občany a nejen na ně, ale i na jejich vzdělanost a historii, začaly se totiž, jako už tolikrát v historii, pálit knihy, aby se židovské myšlenky dále nešířily a zároveň na ně nebyly v budoucnu žádné odkazy. Velmi zlomovým bylo v roce 1935 vyhlášení Norimberských zákonů¹¹, jejichž přijetí se společnost nebránila, jelikož Evropa už v té době byla prostoupena antisemitismem a zvyklá na rasistické projevy. Jejich hlavní podstatou byl zákaz sňatků Židů s nežidy a také rozdělení Židů do několika kategorií, dále bylo určeno, kdo ještě je a kdo už není Žid, záleželo na tom, jestli jeho prarodiče ještě byli Židé, v tom případě byl takový člověk postaven mimo zákon a ztratil občanství jakožto „nicht Aier“ a byl mu vydán speciální průkaz. K tomuto kroku nicméně vedla velmi zdlouhavá a pracná cesta, skrze zkoumání archivů, matrik a osobních dokumentů obyvatelstva.

Židé byli na německém území postupně více a více omezováni, to jak v oblasti vzdělávání, zaměstnání, společenského života nebo i pohybu na veřejných místech. Byla také ohrožována jejich vlastnická práva, například jim němečtí úředníci zabavovali podniky, nicméně systematické znárodňování židovského majetku přišlo až v roce 1938.¹² Od té chvíle nicméně probíhalo o to horlivěji a nekontrolovatelněji. Židé tak přišli téměř o vše a přesto nadále zůstávaly terčem nejrůznějších útoků, které se nadále stupňovaly. 26. dubna 1938 dokonce přišlo oficiální nařízení, aby Židé na finančních úřadech doložili

---

¹⁰ BAUER, Jehuda. Úvahy o holocaustu. Praha: Akademia 2009 (překl. Tomáš Vrba). ISBN 978-80-200-1739-0. Str. 47

¹¹ Norimberské zákony (1935) [online]. http://www2.holocaust.cz/cz2/history/events/nuremberg_laws [2015-06-15]

¹² GOTZ, Aly. Hitlerův národní stát. Praha: Argo (Překl. Blanka Pseichdová). ISBN 978-80-7203-918-0. Str. 45

přehled svého majetku, který přesáhl hodnotu 5000 říšských marek.¹³ Což mělo pravděpodobně vést k tomu, aby německé úřady získaly naprostý přehled nad židovským majetkem, který následně zamýšleli získat.

Neklamným důkazem šíření antisemitismu i za hranice Německa byla událost z roku 1938 známá jako Křišťálová noc¹⁴ v Paříži, která se uskutečnila v noci z 9. na 10. listopadu, kdy bylo židovské obyvatelstvo vystaveno nebývalému násilí, jejich domy byly demolovány a zapalovány stejně jako židovské obchody a synagogy, bylo zabito téměř 100 Židů a tehdy také proběhly první transporty do koncentračních táborů, k nimž bylo přinuceno na 30,000 lidí¹⁵. Následovně vystoupil Hitler s veřejným prohlášením, že zbaví nejen Německo nebo Evropu, ale dokonce celý svět té největší přítěže, za niž označil Židy a nemocné. Genocidu v praxi bylo potřeba nejprve vyzkoušet, k tomu posloužili psychicky nemocní a hendikepovaní lidé, k jejich vyvražďování docházelo pomocí oxidu uhelnatého, za jeden rok tak bylo zlikvidováno okolo 100 tisíc osob, vraždící mašinerie se nepozastavila nad tím, že se jednalo o právoplatné německé občany. Toto dění ovšem nezůstalo bez odezvy a vytvořila se silná opozice ze strany církví, které se podařilo, těmto vraždám učinit přítrž. Velmi zlomovým okamžikem bylo v roce 1941 napadení Sovětského svazu¹⁶, kdy se Němci dostali do kontaktu s venkovskými Židy, kteří se nelišili jen svou vírou, ale i vzhledem, díky kterému byli snadno rozpoznatelní, proto byli vojáci speciálně cvičeni k ponižování takového židovského obyvatelstva, na dobytých územích také začala vznikat židovská ghetta a jejich obyvatelé byli izolováni od zbytku populace.¹⁷ Následně byly na území Polska zřizovány koncentrační tábory, které se změnilly na tábory smrti, jejichž jediným cílem bylo vymýtiti židovstvo z povrchu zemského. K vraždění docházelo buď přímou metodou a to například zastřelením, což bylo ovšem vzhledem k počtu smrtí neekonomické a zároveň i pravděpodobně psychicky náročné pro vojáky, následně se tedy začalo využívat oxidu uhelnatého. Na druhou stranu vznikaly, hlavně na území Německa, kde prakticky nebyly tábory smrti, tábory koncentrační, kde se využívala židovská pracovní síla a to pro účely armády a Říše. Se stoupajícím počtem mrtvých ale i vězněných se objevila potřeba vymyslet nový způsob vraždění, tak se zrodil plán na výstavbu táborů smrti, kde byly nakombinovány prvky pracovních i vyhlazovacích táborů a to s minimální

---

¹³ tamtéž

¹⁴ Kristallnacht [online]. <http://www.holocaust.cz/hledani/43/?fulltext-phrase=k%C5%99i%C5%A1%C5%A5%C3%A1lov%C3%A1+noc&cntnt01origreturnid=2> [2015-06-15]

¹⁵ tamtéž

¹⁶ tamtéž 266

¹⁷ ALY, Götz. „Konečné řešení“: přesun národů a vyhlazení evropských Židů. Praha: Argo 2006 (Překl. Jana Vymazalová). ISBN 80-7203-833-8. Str. 195

účastí vojáků, hlavním ideologem byl Adolf Eichmann, mezi prvními vznikly tábory Chelmno, Sobibor, Belzec a Treblinka, všechny se nacházely na území dobytého Polska a případně na Ukrajině, k jejich vybudování bylo využíváno místní obyvatelstvo i sami vězni. Za jedno z nejhorších míst byla považována Treblinka, kde bylo v letech 1942 až 1944, tedy za pouhé dva roky, zavražděno okolo 700 tisíc lidí a právě sem byli transportováni Židé po povstání ve Varšavském ghettu.¹⁸

Největší revolucí v této vraždící mašinerii bylo zahájení provozu v Osvětimi, která byla sice vystavěna už v roce 1940, ale narážela na mnoho těžkostí, od roku 1941¹⁹ zde probíhaly pokusy zabít pomocí cyklonu B²⁰ a to na ruských zajatcích, právě toto místo bylo pro holocaust stěžejní, vraždící procesy byly dotaženy k dokonalosti kombinací rychlosti, efektivnosti zabíjení, na to konto bylo potřeba zamyslet se nad likvidací ostatků, jejichž počet narůstal, proto Osvětim disponovala velkými kremačními pecemi. Právě sem byli převáženi vězni v případě, že byly zavřeny jiné, méně efektivní tábory a také zde byly soustředováni Židé z mnoha evropských zemí nejen z Polska nebo Německa.

Cílem holocaustu však nebylo zbavit se jen nenáviděných Židů nebo dalších podezřívavých ras jako byli cikáni, právě po nich měli přijít na řadu Slované a různé menšiny západoevropských národů, například Bretonci z Francie a různí příslušníci Holanďanů nebo Britů.

A právě z myšlenky nezměrného židovského bohatství a moci vyrostla myšlenka, že sami Židé si vymysleli a zdramatizovali hrůzy holocaustu. Revizionisté tedy přišli s teorií, že se židovští zbohatlíci a vrchní představitelé už nevěděli, kde získat více peněz, jak pro svou vlastní potřebu tak později ke zbudování státu Izrael, a tak ze sebe udělali oběti bezprecedentního pronásledování, vymysleli si nadsazená a neskutečně vysoká čísla týkající se počtu obětí, aby dosáhli na co nejvyšší odškodné. Bezpochyby i toto může být vodou na mlýn různým antisemitským teoriím, jelikož národní hrdost obyvatel USA je naprosto nepopíratelná, pokud se tedy začne hovořit o tom, že židovstvo usiluje o nadvládu nebo už dokonce naprosto ovládá vládu Spojených států, nepochybně to u určitého procenta populace povede, když ne přímo k antisemitismu, tak alespoň k antipatii, nedůvěře a možná i strachu z Židů.

---

¹⁸ tamtéž. Str. 199-200

¹⁹ tamtéž. Str. 214

²⁰ SMOLEN, Kazimier. Auschwitz Birkenau [průvodce]. Státní muzeum Auschwitz-Birkenau v Osvětimi 2013 (Překl. Marek Poloncarz). Str. 9+19

2. Popírání holocaustu v Evropě a počátky revizionismu

Ačkoliv se tato práce primárně zabývá tématem popírání holocaustu ve Spojených Státech, je třeba připomenout, že tento fenomén má nemalou základnu také v Evropě. To samo o sobě může být poněkud překvapující až zarážející, když vezmeme v úvahu, že právě Evropa a její populace byly hrůzami holocaustu zasaženy mnohem více. Vždyť právě v evropských zemích existovaly koncentrační a vyhlazovací tábory, nikoli v USA a také evropští Židé byli obětí Hitlerovy myšlenky konečného řešení. Nejvýraznějšími postavami popírání holocaustu na tomto území byli George Faurisson, David Irving a Paul Rassinier, který paradoxně sám byl přeživším holocaustu.

Také je třeba představit samotný pojem revizionismu, jelikož popírači sami sebe tak nenazývají, používají pro sebe označení revizionisté. Tento termín pochází z Německa 19. století, konkrétně v roce 1875 tak byli poprvé označeni němečtí socialisté, kteří se stavěli proti marxistické doktríně, že je nutné uskutečnit proletářskou revoluci²¹. Sám historický revizionismus se na scéně objevil po skončení první světové války v roce 1919, kdy se podepisovala Versaillská smlouva, tu Němci vnímali jako, vůči nim, nespravedlivou, jelikož Německá říše byla označena za viníka války. Následně začaly vycházet dokumenty, které měly dokázat jen spoluvinu Německa na vypuknutí války²². Z Německa se však tento směr velmi rychle přesunul do Spojených Států, konkrétně mezi americké liberály. Také američtí učenci pokračovali v nastoleném směru a snažili se dokázat, že Německo není jediným viníkem války a často za něj spíše označovali Rakousko-Uhersko, kvůli svým obavám ze srbského nacionalismu, který mohl ohrozit stabilitu monarchie, využili tak atentátu na arcivévodu Ferdinanda k jeho vymýcení. Samotné Německo podle revizionistů válku nechtělo a dokonce se jí přímo chtělo vyhnout. Tehdejší německý kancléř Theobald von Bethmann Hollweg se přiklonil na stranu monarchie, jelikož doufal, že se bude jednat jen a pouze o lokální válku, do které se vůbec nezapojí ostatní evropské mocnosti, byl překvapen reakcí Ruska a Anglie, když se nesnažili zůstat neutrální a sám tedy také přistoupil k mobilizaci, podle amerického revizionisty Faye²³ byl však Hollweg posledním evropským státníkem, který se vzdal myšlenky míru a rozhodl se přidat k válečnému tažení.

Netrvalo dlouho a stoupců historického revizionismu začalo přibývat a to právě na americké půdě, nicméně se tomu budeme věnovat až v následující kapitole, teď je třeba se

---

²¹ LUKACS, John. *Revising the Twentieth Century*, in *American Heritage* 45, No. 5, 1994. 83

²² tamtéž

²³ Lipstadvová, Str. 57

vrátit na evropskou půdu. Zde se další vlna snahy o revizi historie zvedla opět v zemi svého původu, tedy v Německu a to konkrétně po Norimberských procesech s nacistickými zločinci. Podle kritiků byl mezinárodní tribunál soudící válečné zločince předpojatý a nespravedlivý, hlavním důvodem, který je k tomuto názoru vedl, bylo to, že vítězové války soudili poražené²⁴. Revizionisté opět odmítali uznat vinu Německa, své tvrzení se snažili podepřít především dvěma hlavními argumenty. Podle prvního byla válka jen reakcí Německa na hrozbu ze strany mezinárodního židovstva, které vyhlásilo v roce 1933 Německu válku. Podle druhého tvrzení vyvolaly válku západní mocnosti, protože se obávali vlivu velmi silného Německa, které se pod Hitlerovým vedením začalo stávat průmyslovou a především vojenskou mocností číslo jedna. Revizionisté se věnovali nejen Norimberským procesům ihned po skončení války, velmi často se také vyjadřovali k procesu s Adolfem Eichmannem, který proběhl v Jeruzalémě, kde Eichmanna popisovali, nikoliv jako vrcholného představitele genocidy ale jen jako druhořadého funkcionáře.²⁵ Je potřeba připomenout, že ve Francii sloužilo k hlásání revizionistických myšlenek především nakladatelství La Vielle Taupe²⁶, které se soustředilo na díla vysvětlující hitlerovskou genocidu.

Jako první vystoupil s veřejnou obhajobou nacistů francouzský fašista Maurice Bardèche, ten už v roce 1947 jako první zpochybnil samotný fakt vyvražďování Židů v koncentračních táborech²⁷, ale také veškerou obrazovou a další dokumentaci týkající se tohoto tématu a plynové komory označil za prostředek k dezinfekci, nikoli hromadnému vraždění. Je třeba zdůraznit, že ačkoliv dnešní popírači holocaustu se němu, jakožto osobnosti nehlásí, nadále využívají jeho názory a výroky. Jen o rok později se na scéně objevila další velmi výrazná postava, francouzský komunista a později socialista, Paul Rassinier.

Rassinier se narodil v roce 1906 v Bermontu, jeho otec bojoval v první světové válce, po níž se celá rodina přidala ke komunistické straně, Rassinier se později stal jejím sekretářem a editorem stranických novin, v roce 1934 však jak noviny, tak i samotná strana zanikly. Rassinier se však do ústraní nestáhl, jen přešel z jedné politické strany do jiné a nadále veřejně působil. Když byla v roce 1938 podepsána Mnichovská dohoda, byl jedním z mnoha Francouzů, kteří se začali označovat za „obyvatele Mnichova“ většina z nich také

---

²⁴ VIDAL-NAQUET, Pierre. Vrazi paměti. „Papírový Eichmann a jiné eseje o revizionismu“. Červený Kostelec: Pavel Mervart 2013 (Překl. Čestmír Pelikán). ISBN 978-80-7465-070-3. Str. 52

²⁵ Vidal-Naquet. Vrazi paměti. Str. 53

²⁶ Vidal-Naquet, Vrazi paměti. Str. 25

²⁷ LIPSTADTOVÁ, Deborah E. Popírání holocaustu. „Sílicí útok na pravdu a paměť“. Praha: Paseka 2001 (Překl. Jana a Jiří Orgočtí). ISBN 80-7185-402-6. Str. 77

během války kolaborovala s Německem, to ovšem neplatilo pro Rassiniera. Ten se ihned po sovětské invazi v červenci 1941 přidal k republikánsko-socialistické koalici, která nenásilně bojovala proti německé okupaci. Pomáhal tisknout falešné doklady a položit základy podzemní železnici z Belfortu do švýcarské Basileje, která měla sloužit k pašování zběhlých vojáků, politických uprchlíků a pronásledovaných Židů do bezpečí. Jak bylo později odhaleno, také blízce spolupracoval s BURGUNDY – skupinou, která pomáhala sestřeleným pilotům dostat se zpátky domů právě přes Švýcarsko. Místní komunistické buňky nesouhlasily s Rassinierovým postojem nenásilného odporu, když však vydal letáky, které srovnávaly sovětský komunismus s Hitlerovým nacionálním socialismem, odsoudili ho na smrt, jeho život byl však zachráněn. Nemohl se však radovat dlouho, 30. října 1943 byl kvůli falšování dokladů zatčen agenty SD, deportován do Německa a přes několik transportů se dostal do koncentračního tábora Buchenwald, později byl přemístěn do Dory²⁸. Odtud byli vězni v květnu 1945 evakuováni a Rassinierovi se podařilo z jednoho z transportů uniknout, byl zachráněn americkými vojáky a vrátil se do Francie. Následně byl šokován jednotným odsouzením nacistického Německa za zločiny proti lidskosti a obraz koncentračních táborů, tak jak byl po válce předkládán, byl podle něj přehnaný a falešný. Jeho první kniha *Přechod přes hranici*, vydaná v roce 1949, hovoří o zážitcích z Buchenwaldu, tvrdí zde, že skutečný odpor bylo možno vysledovat jen mezi ruskými vězni, kteří také byli strůjci veškerých brutalit v táboře. Druhá kniha *Odyseova lež* byla velmi kontroverzní, Rassinier se zde totiž snaží vystupovat jako jediný legitimní a pravdivý svědek dění v koncentračních táborech, ostatní svědectví označuje za nepravdivá, ostatní svědky z Buchenwaldu a Dory kritizuje a opět odhaluje, že za mnoha zly stáli komunisté. Absurdní však je v popisování vyhlazovacích táborů a jejich mechanismů, především Osvětimi²⁹, protože o nich a jejich fungování nemohl mít ani tušení, jelikož se v nich nenacházel, Buchenwald a Dora totiž byly tábory koncentračními. Ve svých tvrzeních a obhajobě nacistů zašel dokonce tak daleko, že naprosto ignoroval dokumenty psané samotnými členy osvětimského Sonderkommanda, ve kterých bylo přesně popsáno fungování a účel plynových komor. V roce 1955 Rassinierova díla začalo vydávat krajně pravicová nakladatelství a v jeho dílech lze najít mnoho forem antisemitismu, k mnoha antisemitským tvrzením si napomohl tím, že citoval sionistického extremistu Kadmu Cohena. Židovská moc ovládající světových obchod a touha po této moci³⁰ je, podle Rassinierových tvrzení, faktem přetrvávajícím mnoho, nebo dokonce tisíce let. Uvádí, že

---

²⁸ Lipstadtová, Str. 79

²⁹ Lipstadtová, Str. 93

³⁰ Lipstadtová, Str. 94

už Saul, David a Šalamoun jednali stejně jako dnešní Izrael, tedy snažili se usídlit svůj židovský lid na průsečíku dvou největších obchodních tepen. Také zmiňuje, že Židé ovládají Wall Street, potažmo celosvětovou ekonomiku, to dokazuje Rassinierovo zaujetí a možná až posedlost myšlenkou mezinárodního židovského spiknutí³¹. O tento názor a vůbec o koncepci židovského spiknutí se začali opírat další lidé, jedním z nich byl i komisař pro židovské záležitosti Louis Darquier de Pellepoix, který veřejně prohlásil, že žádná genocida nebyla.³² Největší Rassinierův význam je tedy v tom, že se jako první snažil systematicky zprostit nacisty obvinění z genocidy a dokázat její neexistenci. Podle něj „drama evropských Židů (...) spočívá, nikoliv v tom, že bylo šest milionů z nich zlikvidováno, ale pouze ve skutečnosti, že to tvrdí“³³Rassinier dokázal, že většina Židů válku přežila, odkazuje se k článku ruského židovského novináře Davida Bergelona, který ve svém článku v moskevském deníku z roku 1942 tvrdil, že většina, tedy asi 80 % ukrajinských, litevských a lotyšských Židů byla zachráněna Rudou armádou, později bylo toto tvrzení ještě doplněno o konkrétní číslo a to 2 až 2,2 milionu židů. Nicméně tento článek nemá žádnou vědeckou hodnotu, jelikož se později ukázalo, že David Bergelson byl členem židovského výboru vytvořeného sovětskými úřady za účelem propagandy, když svůj účel splnil, byl zastřelen, což ovšem Rassinier už nezmiňuje. Sám se tedy dopracoval k číslu 3 268 471 přeživších Židů, kteří však naprosto prokazatelně nežijí v Evropě, ani v Izraeli, ale na americkém kontinentě, konkrétně ve Spojených Státech³⁴. Možná právě proto si v šedesátých letech začal dopisovat s americkým revizionistou Harrym Elmerem Barnesem, který zařídil překlad čtyř jeho knih do angličtiny, ty byly následně v roce 1977 společně publikovány revizionistickým nakladatelstvím Noontide Press³⁵. Rassinier ještě krátce před svou smrtí v roce 1967 pracoval na dvou knihách, *Historie státu Izrael* a na knize pojednávající o teorii třetí světové války, jakožto války o ropu.

Dalším, kdo vstoupil na scénu, byl Robert Faurisson, který se narodil v Anglii roku 1926 francouzskému otci a skotské matce. V mládí se přesunul do Francie a stal se učitelem na lyceu ve Vichy, v roce 1972 získal doktorát. V šedesátých letech začal sympatizovat s aktivisty z *Algérie française* a stal se členem OAS, teroristické organizace, která se, mimo jiné, pokoušela zabít de Gaulla. Faurisson se jako popírač holocaustu poprvé projevil v roce 1974, kdy adresoval do Jad Vašem dlouhý dopis obsahující výčet

---

³¹ Vidal-Naquet, Str. 57-59

³² Lipstadtová, Str. 33

³³ Vidal-Naquet, Str. 59

³⁴ Vidal-Naquet, Str. 60-61

³⁵ Lipstadtová, Str. 79

argumentů dokazujících, že během druhé světové války se na Židech žádná genocida neuskutečnila. Tato tvrzení byla založena na jeho vlastních interpretacích a skeptickém náhledu na závěti a prohlášení nejrůznějších historických osob, zahrnujících samozřejmě nacisty, mezi nimi například Rudolfa Hösse. Během sedmdesátých let se stal součástí Institutu pro historickou revizi a v roce 1978 vydal knihu zabývající se autenticitou deníku holandské židovky Anny Frankové, narážel zde například na zmínku o použití vysavače rodinou během jejího ukrývání se, uvedl, že vysavače té doby byly velmi hlučné a bylo by tedy nemožné, aby rodina nebyla odhalena. Faurisson neváhal a dokonce se setkal s Anniným otcem, jediným z rodiny, kdo válku přežil, na závěr uvedl, že všechno, co Frank říká, si protiřečí, a deník samotný označil, když ne přímo za podvod nebo literární mystifikaci, tak přinejmenším za zfalšovaný dokument³⁶.

Obecně každý dokument, který má informovat z první ruky o nacistických metodách je podle Faurissona buď padělek, nebo byl zfalšován, sem zahrnuje například i kroniku varšavského ghetta, při bližším zkoumání lze skutečně odhalit, že kronika byla zkrácena, ale vypuštěny byl jen pasáže ohrožující polskou národní hrdost, což ovšem nijak neovlivňuje zmínky o nacistické politice a jejich pravdivost. Faurissonovi byla v roce 1983 soudně uložena pokuta za to, že veřejně prohlásil, že „Hitler si nikdy neobjednal ani nepovolil, aby byl někdo zabit jen kvůli své rase nebo náboženskému vyznání.“ V září 1989 byl Faurisson údajně několikrát napaden neznámými útočníky vystupujícími jako „Synové židovské paměti,“ což je organizace, o které není nic, kromě tohoto incidentu známo. V roce 1990 byl Faurisson obviněn³⁷ z popírání holocaustu a následující rok odešel z univerzity, toto obvinění bylo znovu potvrzeno v roce 1996 Úřadem pro lidská práva.

Tím však výčet obvinění proti němu nekončí, proti soudu se opět musel postavit v říjnu 2006 kvůli tomu, že rok před tím veřejně popíral holocaust v rozhovoru pro íránskou televizi Sahar 1, za tento přestupek musel zaplatit 7,500 euro, to ho však neodradilo a už v prosinci téhož roku, tedy o pouhé dva měsíce později, zopakoval svoje teze týkající se existence a účelu plynových komor a řekl, že již 32 let čeká na někoho, kdo by mu takovou komoru ukázal. Faurisson nepokrytě tvrdí, že nikdy nebylo provedeno žádné odborné hodnocení plynových komor, což ovšem není pravda, již v roce 1945 byla v Krakově provedena expertní analýza³⁸ ventilačních otvorů v plynové komoře v Birkenau, několika kilogramů ženských vlasů a kovových předmětů, které se v nich nacházely,

---

³⁶ Lipstadvová, Str. 290

³⁷ Lipstadvová, Str. 275

³⁸ Lipstadvová, Str. 281

výsledkem byl nález kyanovodíku. Dále neváhal prohlásit, že „konečné řešení“ nemělo za cíl Židy vyhladit, nicméně jen je potlačit, tedy přesunout do východní Evropy a jelikož většina francouzských Židů z tohoto prostředí pocházela, jednalo se vlastně jen o jejich repatriaci. Celkově také velmi snížil počet židovských obětí a to na konečný jeden milion, který ještě rozdělil na dvě části, několik set tisíc zabitých v uniformě a stejně tolik zabitých v „důsledku války“ (především při spojeneckých náletech), podle jeho zkoumání archivů a statistik se počet mrtvých v Osvětimi a to nejen Židů, ale i nežidů, vyšplhal na 50 000.

Také neopomněl připomenout, že Německo nenese buď žádný podíl na vzniku druhé světové války, pokud by měl připustit, že nějaká vina ze strany Německa přeci jen je, prohlásil, že viníky jsou Němci společně například se Židy. Podle něj dokonce vyhlásilo mezinárodní židovské společenství 5. září 1939 válku Německu a to prostřednictvím svého prezidenta Chaima Weizmanna, který byl předsedou Sionistické organizace a Židovské agentury a později se stal prvním prezidentem státu Izrael. Toto vyhlášení války bylo důsledkem ekonomického bojkotu nacistického Německa, který vyhlásilo mezinárodní židovské hnutí, zde se však Faurisson dopustil velké chyby, pokud se chce prohlašovat za legitimního vědce, za předsedu totiž označil úplně někoho jiného, prezidentem Světového židovského kongresu v té době totiž byl americký rabín Stephen Wise. Faurisson se nepozastavuje ani nad tak ponižujícím opatřením, jako že Židé museli chodit s přišitou židovskou hvězdou na oblečení, podle něj se jednalo o vojenské opatření k zajištění bezpečnosti německých vojáků, jelikož mnoho Židů mluvilo německy a byli podezřelí z účasti na špionáži, přepravě zbraní, terorismu nebo černého obchodu, byli proto označeni, aby bylo všem jasné, že není radno jim důvěřovat. To, že Němci měli důvod k obavám, následně dokazuje tím, že se obávali, co se asi bude dít ve Varšavském ghettu, kde náhle, podle Faurissona těsně za frontou, vypuklo v roce 1943 povstání, to však bylo potlačeno a přeživší Židé byli transportováni do tranzitních, pracovních a koncentračních táborů³⁹.

Kontroverzní je především označení „těsně za frontou,“, které má vzbuzovat dojem, že Němci se skutečně mohli povstáním cítit nadmíru ohroženi, to je však třeba uvést na pravou míru, fronta se totiž v té době nacházela více než 1000 kilometrů daleko od Varšavy. Tím se však přesouváme k dalšímu Faurissonovu tématu a tím byl význam a vysvětlení selekcí a „zvláštního zacházení,“ jejich hlavním účelem bylo oddělit nemocné tyfem od zdravých, toto tvrzení dokládá tím, že čerpal ze zápisků osvětimského lékaře

---

³⁹ Vidal-Naquet, Str. 64-66

Johanna Paula Kremera, které informovaly o jeho osobním i profesním životě, lze zde vypátrat jak kódovaný jazyk, často používá výraz zvláštní akce nebo zacházení a jazykem emocí, kdy byl autor nejspíš sám šokován tím, co se děje. Faurisson měl však svou vlastní interpretaci, podle něj, když Kremer hovořil o hrůzách Osvětimi, měl na mysli epidemii tyfu, kterým se sám nakazil a selekce tedy skutečně měla být tříděním zdravých a nemocných, zároveň se tedy jednalo o „zvláštní akci.“ Pokud se v deníku objevuje konkrétní doznání z válečných zločinů nebo poprav, označuje to Faurisson za nevěrohodné a dále se o tom nezmiňuje. Stojí proti němu však mnoho vážných argumentů, například, Kremer nikdy nehovořil o tyfu v souvislosti se „zvláštními akcemi“, je také zvláštní, proč by tyfus souvisel s těmi, kdo přicházejí zvenčí, konkrétně ze zemí, kde žádná epidemie neexistovala, faktem také zůstává to, že Kremer sám tyfus neměl a tyfus také nebyl označován jako „nemoc z Osvětimi“, tou bylo průjmové onemocnění a tím právě tím se Kremer nakazil. Tím však padá možná pravdivost a legitimita prohlášení, že většina mrtvých v Osvětimi byla obětmi tyfu, což sloužilo revizionistům k vysvětlení velkého množství mrtvých bez poprav a plynových komor.⁴⁰

Faurissonova historická metoda se vyznačuje především tím, že se tváří velmi vědecky, Faurisson strávil neskutečné množství času ve francouzských a německých archivech hledáním toho, čemu on říká pravda, nicméně spíše hledal způsob jak zničit, zpochybnit nebo dezinterpretovat celek důkazů týkajících se židovské genocidy během druhé světové války.

Také je třeba zmínit postavu Davida Irvinga, britského spisovatele a amatérského historika, který se zaměřuje na období druhé světové války a nacistické Německo, studoval sice historii, ale svá studia nikdy nedokončil a dále se samovzdělával. Byl to právě on, kdo se „proslavil“ soudem z roku 2000 s Deborah Lipstadtovou, kdy ji zažaloval kvůli tomu, že jej ve své knize označila za popírače holocaustu, antisemitu a falzifikátora dějin, tento soud však prohrál. Lipstadtová však nebyla jedinou, koho Irving žaloval za to, že mu upírají jeho právo na svobodu slova a nazývají ho falzifikátorem, byla mezi nimi i novinářka Gitta Serenyová, která publikovala článek, v němž označila Irvinga za falzifikátora v novinách Observer, také vystoupil proti knize Johna Lukáče *Hitler of History*, kterou označil za nactiutračnou. On sám byl v odsouzen v Rakousku za zpochybňování holocaustu,

---

⁴⁰ Vidal-Naquet, Str. 71-73 + 160-191

v Německu, Rakousku, Itálii a Kanadě⁴¹ je kvůli svým kontroverzním názorům a vystoupením persona non grata.

Německy se naučil, když pracoval v železárnách v Severním Porýní-Vestfálsku, tehdy se začal zajímat o německé dějiny a po svém návratu do Británie publikoval v letech 1959 až 1961 několik článků na toto téma, následovala řada článků o bombardování Drážďan a oprávněnosti spojeneckých náletů, které byly otisknuty v německém pravicovém časopise *Neue Illustrierte*, Irving dost nadsadil počet obětí bombardování, nejprve uváděl až 250 tisíc obětí, později se sice opravil a hovořil o 50 až 100 tisíci mrtvých, nicméně ve skutečnosti jich bylo ještě mnohem méně a to okolo 30 tisíc. Další jeho díla se věnovala například vývoji tajných zbraní v Německu, německému atomovému programu nebo smrti generála Sikorského, někdejšího předsedy polské exilové vlády, který byl podle Irvinga zabit na objednávku Winstona Churchilla. Přelomovými byly pro jeho kariéru devadesátá léta, když začal spolupracovat s Institutem pro historickou revizi a tak projevoval svůj kontroverzní názor na holocaust, jeho průběh a existenci. Podle Irvinga Hitler rozhodně neplánoval konečné řešení židovské otázky a dokonce o jeho realizaci až do roku 1943 neměl vůbec tušení⁴², také od 80. do 90. let zastával názor, že v Osvětimi neexistovaly žádné plynové komory, opíral se o Leuchterovu zprávu⁴³, kterou k obhajobě svých názorů využil již Faurisson⁴⁴ a která právě existenci plynových komor popírala a tím podporovala Irvingovu tezi, že Hitler vyvražďování Židů nenařídil, zároveň však nebylo popřeno tvrzení o masovém vyvražďování židovského obyvatelstva na území Sovětského Svazu, o kterém údajně Hitler také neměl mít ani tušení. Tím, kdo za tím vším stál, byl podle Irvinga Himmler, právě on měl usilovat o vyvraždění židovské rasy a to i přes to, že mu to bylo Hitlerem výslovně zakázáno.

---

⁴¹ Lipstadtová, Str. 276

⁴² Vidal-Naquet, Str. 125

⁴³ Lipstadtová, Str. 227

⁴⁴ Lipstadtová, Str. 209

3. Popírání holocaustu v USA

3.1. Projevy antisemitismu ve Spojených státech amerických

Ačkoliv jsou dnes Spojené státy americké považovány nebo alespoň prezentovány jako jedna z nejsvobodnějších, nejliberálnějších a nejvíce rovnostářských zemí světa, právě zde byl hluboce zakořeněn rasismus a s ním zároveň i v nemalé míře, přestože možná skrytě antisemitismus. Ten se ve Spojených státech vyskytuje na obou stranách politického spektra, jak v krajní levici, tak i v pravici, mezi nimi právě ten pravicový antisemitismus je založen na rasistických základech⁴⁵. Nejvíce se rasismus týkal černošských obyvatel, kteří byli považováni za méněcenné a především představitelé jižních států se už v minulém století, nejvýrazněji v době války Severu proti Jihu, snažili dokázat, že zrovnoprávnění černošů by znamenalo záhoubu civilizace⁴⁶. K obhajobě svých názorů zneužívaly některých poznatků z antropologie nebo Darwinovu teorii evoluce⁴⁷, to, že černoši jsou svou tělesnou konstitucí blízcí opicím. Někteří zastánci teorie o nerovnosti lidských ras se dokonce odvolávali i na Starý Zákon nebo Mohamedovo učení, kde se hovoří o méněcenných národech a jejich vyhubení. Podle některých teorií byl americký člověk vzorem budoucí vyšší bytosti, čili Americe by mělo náležet panství nad celým světem, což je teorie velmi blízká myšlence Velkoněmeckého národa, jeho vyvolenosti a Německa, jakožto státu vládnoucího nad všemi.

Nejznámějšími rasistickými uskupeními byly Ku-Klux-Klan, organizace Běhlí a ELKI, kteří zasahovali proti černošskému obyvatelstvu v padesátých letech a v té době zároveň i oficiální představitelé, guvernéri, vyhlašovali diskriminační opatření.

Proti tomuto zřejmému rasismu ovšem stojí samotný antisemitismus, zaměřený na skupinu obyvatelstva, které se neliší svým zjevem, až na ortodoxní výjimky, ale náboženským vyznáním a v jistém ohledu i stylem života. Většinou obyvatelé USA jsou totiž křesťané, je zde velké množství jednotlivých církví, které se mohou diametrálně lišit, nicméně mají stejný základ. Vlny antisemitismu se zvedaly především v dobách hospodářských krizí, kdy byli Židé obviňováni, jelikož se většinou jednalo o finančníky nebo bankéře, že jakýkoliv hospodářský nezdár je jejich dílem, že jsou spolu všichni

---

⁴⁵ LAQUER, Walter. Měníci se tvář antisemitismu, od starověku do dnešních dnů. Praha: Lidové noviny 2006 (Překl. Petruška Šustrová). ISBN 978-80-7160-927-0. Str. 23

⁴⁶ MACLEANOVÁ, Nancy: Pod Maskou ušlechtilosti. Ku-Klux-Klan po první světové válce. Praha: BB Art 2007 (Překl. Marie Jungmannová). ISBN: 978-80-7381-105-1. Str. 166-167

⁴⁷ MacLeanová, Str. 172

navzájem provázání a usilují o naprostou kontrolu celého státu a potažmo světa⁴⁸. Vzhledem k nedlouhé historii Spojených států, to je myšleno ve srovnání s evropskými dějinami, se zde tolik nevyskytovaly legendy například o rituálních vraždách, spojenectví židovstva s ďáblem, ale spíše novodobější pomluvy. Mezi ty nejrozšířenější patří nejrůznější konspirační teorie o židovském komplotu proti všem, že jsou nepřátelští a chtějí zničit, přinejmenším hospodářsky, všechny, kdo k nim nepatří, a proto díky médiím, které by měli tedy také ovládat, fatálně ovlivňují vládu Spojených států a potažmo potom celého světa.

3.2. Vznik a současný vývoj popírání holocaustu v USA

Stejně jako na evropském kontinentě, také ve Spojených Státech Amerických se zastánci popírání holocaustu hlásí k historickému revizionismu, je však třeba zmínit, že američtí revizionisté se nesoustředili pouze na téma popírání holocaustu a míry německé viny na vypuknutí druhé světové války, ale také kritizovali politiku amerického prezidenta Franklina D. Roosevelta a vstup USA do války⁴⁹. Podle nich právě za americkou účast ve válce může Roosevelt, který podle revizionistů také úmyslně zatajoval útok na Pearl Harbor⁵⁰. K tomuto tématu se asi nejvíce vyjadřoval revizionistický historik Charles A. Beard, podle nějž vedlo poražení jednoho totalitního režimu pouze k tomu, že mohl nastoupit jiný⁵¹. Zastánci popírání holocaustu využívají tuto jeho myšlenku k tomu, aby prosadili svůj názor, že v Americe existovala určitá zájmová skupina, která si válku přála, velmi zásadním dílem na toto téma je kniha profesora georgetownské univerzity Charlese C. Tansilla *Back Door to War*, který zde uvádí, že Spojené státy vstoupily do první světové války, aby podpořily a pomohly zachovat britské impérium, tím však byla narušena rovnováha sil v Evropě.⁵² Tato situace, spolu s Versailleskou smlouvou, vedla k nástupu nacismu a tedy pravděpodobně i k následnému vypuknutí druhé světové války. Tansill touto úvahou však nekončí, velmi odvážné je prohlášení, že USA vstoupily do druhé světové války kvůli tomu, že si tuto svou předchozí chybu uvědomily a chtěly jí napravit. Dále tvrdí, že Hitlerovým úmyslem nebylo vyhlásit válku Polsku, ale naopak s ním uzavřít dohodu, která by Polsku zaručovala bezpečí, to však dohodu s Hitlerem odmítlo vzhledem

---

⁴⁸ MacLeanová, Str. 178-179

⁴⁹ Lipstadtová, Str. 58

⁵⁰ Lipstadtová, Str. 199

⁵¹ Lipstadtová, Str. 65

⁵² Lipstadtová, Str. 66

ke slibům, které mu dala Velká Británie a zažehlo tak konflikt s Německem.⁵³ A právě tato tvrzení, která snímají z Německa veškerou vinu a naopak jí dávají Spojencům, se stala základním kamenem argumentace popíračů holocaustu.

Základy popírání holocaustu v USA stojí na argumentech, které vyšly na světlo světa v 50. letech 20. století, jedná se především o tyto teze: válečná nevina Německa v obou světových válkách, to je navíc vnímáno hlavně jako oběť, ke které vítězné mocnosti přistupovaly krajně nespravedlivě, dále pak špatná politika prezidentů Woodrowa Wilsona a F. D. Roosevelta a také manipulace s veřejným míněním prostřednictvím propagandy, z toho byl pak vyvozen názor, že holocaust je jen a pouze dalším podvodem či spiknutím.

3.2.1. Harry Elmer Barnes a David Lesslie Hoggan – kořeny popírání holocaustu

Nejvýraznějšími postavami popírání holocaustu ve Spojených Státech byli Harry Elmer Barnes a Joseph App. Barnes se nejprve jakožto revizionista zabýval problematikou první světové války, co se týče druhé světové války, za hlavního viníka označil Velkou Británii, v čele Winstonem Churchillem, ta se podle něj obávala ekonomického vzrůstu Hitlerova Německa a snažila se mu v tom zabránit. Nemalý podíl měl podle něj také americký prezident Roosevelt, který už od chvíle, kdy Německo obsadilo v roce 1936 Porýní, vyvíjel tlak na představitele Francie a Velké Británie, aby se Hitlerovi postavili. Roosevelt také podle něj neměl zájem na tom, aby Spojené Státy zůstaly v konfliktu neutrální a pro podporu tohoto zájmu se také snažil získat veřejnost. Útok na Pearl Harbor byl podle Barnese také Rooseveltovým záměrem, jelikož se k němu Japonsko neustále snažil vyprovokovat.⁵⁴ V 60. letech naprosto odmítl argumenty a důkazy o systematickém vyvražďování Židů nacisty a začal šířit myšlenku, že „konečné řešení židovské otázky“ znamenalo jejich odsun z okupovaného území na Madagaskar nebo jiné místo, což však podle něj byla skutečnost, která neměla vyjít najevo, proto vznikl „mýtus“ holocaustu, aby byli Němci považováni za mnohem horší než ve skutečnosti byli a po válce tak s nimi mohlo být jednáno. K podpoře svého názoru, že Němcům nešlo o vraždění židovského obyvatelstva, začal propagovat nový pohled na německé Einsatzgruppen, které ve skutečnosti byly mobilními jednotkami sloužícími k vraždění, Barnes je však popisuje jako

---

⁵³ Lipstasdtová, Str. 67

⁵⁴ Lipstasdtová, Str. 67

jednotky, které bojovaly za frontou.⁵⁵ To vše označil za spiknutí, které odsouvalo do pozadí nebo dokonce zatemňovalo historickou paměť těch, kteří se pokoušeli o pravdivý výklad druhé světové války⁵⁶. Byl velmi pobouřen procesem s Adolfem Eichmannem, který, podle něj, v šedesátých letech vyvolal vlnu nespravedlivé nenávisti vůči Německu, vznesená obvinění označil za něco, co nestálo na pevném základě.⁵⁷

Velkou část svých názorů Barnes přijal od Davida Lesslie Hoggana, který vyučoval na Kalifornské univerzitě, ten se ve své disertační práci věnoval jak odpovědnosti Velké Británie na rozpoutání druhé světové války tak také tématu německých Židů. Ten se snažil překrýt Německem způsobené křivdy na Židech zmínkou o tom, že například Polsko zacházelo se svými židovskými obyvateli velmi krutě⁵⁸, ti pak byli velmi nepřizpůsobivý a německá protizidovská opatření měla pouze zabránit přílivu těchto obyvatel do Německa. Ve svých studiích vůbec nezmiňuje, protizidovské diskriminační zákony⁵⁹, které ve velké míře organizovaly a určovaly chod jejich životů. Také odmítá vůbec věřit názoru, že bylo zabito 6 milionů Židů a tvrdí, že i jeden milion je velmi nadsazené číslo, také se opírá o myšlenku, že hlavním cílem „konečného řešení“ byl odsun Židů na jiné místo a zdůrazňuje, že tvrzení o vyhlazování a plynových komorách jsou jen nástrojem k podpoře mýtu o holocaustu. Zastával názor, že Německo bylo pouhou obětí války, které se dalo předejít, kdyby o ni Spojenci tolik neusilovali. Hoggan je autorem pamfletu *The Myth of the Six Millions*, kde popisuje především plán Židy pouze odsunout a nikoliv vyvraždit, v souvislosti s tím zmiňuje Plán Madagaskar.⁶⁰

3.2.2. Austin J. App a jeho metoda srovnávání viny a posuzování morálky

Austin J. App se jako popírač holocaustu začal projevovat již krátce po skončení války, jako první se zaměřil na obhajobu Německa obviněného z válečných zločinů, většina z nich byla podle něj jen výsledkem války a byla tedy ve válečném kontextu omluvitelná⁶¹. Často srovnával počty obětí nacistického řádění a akci Spojenců, ty snižoval

---

⁵⁵ Lipstadtová, Str. 112

⁵⁶ Lipstadtová, Str. 101

⁵⁷ Lipstadtoá, Str. 109

⁵⁸ Lipstadtová, Str. 103

⁵⁹ Lipstadtová, Str. 105

⁶⁰ HOGGAN, David Lesslie. The Myth of the Six Milion. AAARGH edition on line 2001, Second edition online 2004. Dostupné z <http://vho.org/aaargh/fran/livres/hoggan2.pdf>, Str. 24

⁶¹ Lipstadtová, Str. 119

ve prospěch Němců a naopak nadsazoval čísla týkající se zabitých při spojeneckých akcích, není jistě překvapením, že pro tyto účely zamlčel používání plynových komor. Podle něj Spojenci usilovali o rozpoutání války, protože měli strach z vyhlídky sjednoceného silného Německa.⁶² Neopomněl opakovat myšlenku, že 6 milionů zavražděných Židů je pouze výmysl židovských vůdců a že většina z těchto šesti milionů po válce komfortně žila v USA. Tuto svou myšlenku podpořil tvrzením, že pokud by nacisté měli plán vyvraždit židovskou populaci, jistě by se jim to povedlo, protože byrokracie a vůbec všechno ve Třetí říši fungovalo velmi efektivně, čili to, že někteří genocidu přežili, znamená, že se vůbec nestala⁶³. Za „podvodem s holocaustem“ podle něj nestáli jen samotní Židé, ale spolu s nimi také komunisté, potažmo Sovětský Svaz, ten tento židovský mýtus podporoval, aby sám zakryl fakt, že na územích jím ovládaných zahynulo mnohem více Židů než na území ovládaném Hitlerem. Neustálé zdůrazňování toho, že mýtus o holocaustu vymysleli Židé kvůli tomu, aby získali od Německa finanční odškodnění⁶⁴ je důkazem Appova silně zakořeněného antisemitismu.

Když shrneme názory a záměry první generace popíračů holocaustu, šlo jim především o obhajobu a nikoli popření nacistických zločinů, také ospravedlňovali jejich antisemitismus, čili činy plynoucí z něj popisují jako omluvitelné. Podle nich to byli právě Židé, kdo způsobil ekonomické a společenské problémy v meziválečném Německu, horší ovšem je to, že z této situace navíc měli profitovat. Tím se Židé ukazují jako neloajální občané, zrádci státu a navíc špioni⁶⁵, takže všechna opatření proti nim byla podle popíračů holocaustu oprávněna. K velké změně v myšlení popíračů holocaustu došlo v 70. letech, ta pravděpodobně také souvisela s narůstajícím zájmem americké společnosti o události druhé světové války a především holocaustu. Společnost už odmítala akceptovat teze, že Židé si v podstatě holocaust a pronásledování zasloužili a argumenty popíračů ztrácely na věrohodnosti, bylo tedy třeba ideologii popírání holocaustu přizpůsobit novým podmínkám a přijít s novými tezemi.

---

⁶² Lipstadtová, Str. 121

⁶³ Lipstadtová, Str. 128

⁶⁴ APP, Austin J. The Six Milion Swidle [online]. AAARGH, Internet, 2009. Dostupné z <http://vho.org/aaargh/fran/livres9/APP6million.pdf>. Str. 4

⁶⁵ App, Str. 20

3.2.3. Novější proud popírání holocaustu

Jedním z prvních představitelů novějšího směru popírání holocaustu byl Arthur R. Butz, hlavní jeho zásluhou je vydání díla *The Hoax of the Twentieth Century*, to se zanedlouho po svém vydání stalo takřka biblí zastánců ideologie popírání holocaustu. Kniha působí velmi vědeckým a sofistickým dojmem, Butz do ní zahrnul mnoho poznámek, citací uznávaných historiků, kteří se věnují problematice holocaustu a odkazů na významná muzea, výzkumná střediska a archivy, dílo je také oproti většině popíračských publikací velmi obsáhlé. Ukazuje se zde také odklon od argumentace popíračů první generace⁶⁶, Butz se totiž nepokoušel nacisty omlouvat, nepopíral dokonce ani to, že židovským obyvatelům byl zabavován majetek, byli omezováni, pronásledováni, deportováni a následně nuceni k práci, také přiznává, že během druhé světové války zahynulo vlivem válečných podmínek i protižidovských opatření okolo jednoho milionu Židů, což dokládá velmi složitými a rozsáhlými výpočty⁶⁷. Nicméně samotný holocaust označuje za propagandistický podvod, který si vymysleli sionisté k tomu, aby spolu s pomocí s komunistů, dosáhli svých cílů, právě komunisté a také mezinárodní organizace jako je například Červený kříž⁶⁸, jim měli pomáhat s vytvořením nespočtu dokumentů, které by dokazovaly ohromnou vinu nacistů na židovské genocidě, na jejímž základě mohli po skončení války získat obrovské sumy jako odškodnění⁶⁹. Na první pohled se sice Butzova práce od prací předchozích popíračů příliš neliší, ale při podrobnějším pohledu je znatelný mnohem útočnější tón, větší antisemitismus a především jiná forma jeho díla, které se snaží působit velice seriózně a vědecky, aby si získalo co nejširší publik posluchačů a potenciálních následovníků. Sám Butz se prezentuje jako kritický a nezájatý vědec, nicméně jeho dílo bylo ihned po vydání přijato a dále distribuováno neonacistickými skupinami.⁷⁰

3.3. Přední představitelé popírání holocaustu

Jedním z prvních popíračů holocaustu ve Spojených státech byl Justin J. App, který začal tuto ideologii šířit již několik let po skončení války a holocaust označil za židovský podvod. Svými pracemi se pokoušel zbavit Německo morální viny a velmi ostře kritizoval

---

⁶⁶ Lipstadtová, Str. 162

⁶⁷ BUTZ, Arthur R. *The Hoax of Twentieth Century* [online]. Theses & Dissertations Press 2003. Dostupné z <http://vho.org/aaargh/fran/livres3/HoaxV2.pdf>. Str. 32-36

⁶⁸ Butz, Str. 70

⁶⁹ Lipstadtová, Str. 167

⁷⁰ Lipstadtová, Str. 165

vstup USA do války. Německo podle něj bylo během i po skončení války obětí a nikoli pachatelem, jelikož bylo do války vtaženo, Adolf Hitler byl podle něj velmi umělecky založeným člověkem, který rozhodně nechtěl do války vstoupit⁷¹ a to, že se do války Německo zapojilo, bylo jen kvůli tomu, že na něj zaútočili spojenci, když chtělo obnovit své původní území a spojit se s Gdaňskem.

Velmi významným zastáncem ideologie popírání holocaustu je Arthur Butz, proslavil se především dílem *The Hoax of Twentieth Century*, kde popírá, že hlavní snahou nacistů během druhé světové války bylo vyhlazení Židů. Podle něj byli Němci do války vtaženi, jelikož byli ohrožováni bolševických Sovětských svazem, sami však do války nechtěli a do poslední chvíle se jí pokusili zabránit⁷². Jako mnoho dalších představitelů revizionismu se přiklání k metodě, kdy jsou srovnávány válečné zločiny, jako příklad uvádí počet obětí holocaustu versus oběti bombardování míst s civilním obyvatelstvem,⁷³ jako byly Drážďany nebo japonská města Hirošima a Nagasaki.

K ideologii se připojil také historik Harry Elmer Barnes, který se v meziválečném období stal autorem absolutně odmítající válku, později se stal zastáncem Německa a Japonska, podle nějž byl totiž holocaust a jiné činy Němců jen propagandistickým výmyslem představitelů Spojených států, kteří se tak snažili obhájit vstup USA do války.⁷⁴ Podle něj byla Hitlerova politika nutná k tomu, aby byly napraveny škody vzniklé Versaillskou smlouvou, jeho pád pak způsobila především přílišná humánnost, jelikož se za každou cenu snažil válce, za jejíž vypuknutí byli odpovědní Britové, vyhnout. Barnes nehovoří jen o tom, že čísla obětí holocaustu jsou nadsazená a nešlo o masové vyvražďování, tvrdí, že holocaust se vůbec neodehrál, že nacističtí Němci Židy nevráždili a jsou tedy obětí vítězných mocností. Velmi často k obhajobě svých názorů používal pojem „zatemnění historické paměti“, což podle něj znemožňuje, aby pravda vyšla najevo a jehož součástí bylo také to, že k tématu se mohli vyjadřovat jen určití, podle Barnese „dvorní“ historikové a jiní byli zatlačeni do pozadí nebo přímo zostuzováni⁷⁵. V šedesátých letech se více začal zabývat tématem německých válečných zločinů, o nichž však byly dostupné pouze nepřesné a politicky motivované zprávy a naopak zločiny spojenců, které Barnes označuje za mnohem horší, se téměř nezmiňují a přitom mezi ně patřilo například bombardování Drážďan, při němž zemřelo mnoho civilistů nebo poválečné vyhánění

---

⁷¹ Lipstadtová, Str. 120

⁷² Lipstadtová, Str. 129

⁷³ Butz, Str. 274

⁷⁴ Lipstadtová, Str. 98-99

⁷⁵ Lipstadtová, Str. 101

Němců, které provázelo mnoho úmrtí. Také proces s Adolfem Eichmannem byl podle něj vykonstruovaný a plný obvinění, která byla založená na předpokladu, že Němci byli do jednoho pouze krvežíznivými bestii⁷⁶. Hodně prostoru věnuje také vysvětlování pojmů, jako třeba rozdílu mezi koncentračními tábory v Německu a tábory smrti v Polsku, neustále tohoto poznatku využívá k tomu, aby zdůraznil, že v Německu žádné tábory smrti nebyly. Což byla ovšem pravda, jelikož na území Německa se nacházely pouze koncentrační a pracovní tábory, které nebyly primárně určeny k hromadnému zabíjení, ty se nacházely východě Evropy a to především v Polsku.

Jejich následníkem byl Arno J. Mayer, který často citoval předcházející práce týkající se popírání holocaustu, ačkoliv byl sám židovského původu, domníval se, že se židovskému utrpení během světové války věnuje příliš mnoho pozornosti a informace o obětech jsou nadsazené, jako mnoho jiných jej označil za nástroj, který Izrael využívá k upevnění svých pozic a získávání finančních prostředků. Jeho dílo *Why did the Heavens not Darken?* sice zmiňuje, že nacisté vraždili židovské obyvatelstvo, ale především zdůrazňuje jejich antikomunistické postoje a to, že bojovali válku hlavně, aby se ubránili vlivu Sovětského svazu.⁷⁷

Na závěr je třeba zmínit osobu Normana G. Finkelsteina, ten sám sice není přímo popíračem holocaustu, ale zároveň je nijak neodsuzuje a velmi rezolutně se proti tomu staví. Finkelstein, autor knihy *Průmysl holocaustu: Úvahy o zneužívání židovského utrpení*, je potomkem přeživších z varšavského ghetta, podle něj se vliv popíračů holocaustu ve Spojených státech zbytečně zveličuje a to i díky například Deborah Lipstadtové, která se tématem zabývá a vlastně ho svou knihou uvedla do povědomí širší společnosti. Finkelstein zastává názor, že bez ní by o mnoha popíračích a jejich tezích neměli lidé mimo odborné kruhy ani tušení, také se domnívá, že i samotná díla publikovaná popíračů mají jistý význam. To, že se zvedla vlna obav, že popírání holocaustu by mohlo navýšit antisemitismus ve společnosti, označuje Finkelstein za zneužívání a politizaci holocaustu, až do začátku sedmdesátých let dvacátého století věnovali židé holocaustu jen malou pozornost a spíše se snažili co nejvíce asimilovat do americké společnosti, zlomovým podle něj byl rok 1967, kdy Izrael vyhrál šestidenní válku a demonstroval tak svou vojenskou sílu⁷⁸, to vedlo k tomu, že se američtí Židé spíše než na své začlenění začali

---

⁷⁶ Lipstadtová, Str. 119

⁷⁷ The Journal of Historical Review, Fall 1989 (Vol. 9, No. 3), pages 375-379. Dostupné z http://www.ihr.org/jhr/v09/v09p375_Faurisson.html

⁷⁸ FINKELSTEIN, Norman G. Průmysl holocaustu. „Úvahy o zneužívání židovského utrpení“ Praha: Dokořán 2007 (Překl. Miroslav Brzobohatý). ISBN 80-7363-068-0. Str. 25

soustředit na upevňování a zkvalitňování americko-izraelských vztahů a právě vzpomínka a připomenutí holocaustu bylo jedním z nástrojů, jelikož díky tomu bylo možné označit jakýkoliv nesouhlas nebo jen připomínku za projev antisemitismu. Finkelstein tedy upozorňuje spíše než na nebezpečí popírání holocaustu na problém zneužívání holocaustu k dosažení politických cílů státu Izrael. K tomu však musel být holocaust ideologicky přepracován⁷⁹ Podle něj také tento „průmysl holocaustu“ nepomáhá obětem, ale jeho zakladatelé jej využívají ve svůj prospěch. Jako problematické vidí to, že čím víc se o holocaustu mluví, tím víc upadají v zapomnění menší zločiny nebo se začíná objevovat jakési dvojí vnímání zločinů, jako když je všeobecně odsouzeníhodné, když někdo okrádá židy, ale už se tolik nezkoumá, že velmi často židovské elity okrádají židovské přeživší⁸⁰, to je věc která by podle Finkelsteina mohla ohrožovat společnost a ne samotné popírání holocaustu.

3.4. Nejvýznamnější instituce podporující popírání holocaustu

Institut pro historickou revizi (*Institute for Historical Review, IHR*) sídlící v Kalifornii byl založen v roce 1978 Willisem Cartem⁸¹, který stál v jejím čele 15 let až do roku 1993, kdy se nepohodl s jeho členy. Willis Carto je jedním z nejvlivnějších popíračů holocaustu a také velmi významným představitelem krajní pravice v USA, v roce 1955 založil antisemitskou a rasistickou organizaci Liberty Lobby, která hlásala ideu o nadřazenosti bílé rasy, jednou z jejích aktivit bylo také vydávání týdeníku *Spotlight*⁸², který je i dnes jedním z nejrozšířenějších rasistických periodik v USA. O pár let později založil Carto další organizaci, tentokrát s názvem National Youth Alliance, aby podpořil prezidentskou kandidaturu guvernéra George Wallace, jenž byl zastáncem rasové segregace, přestože Wallace nakonec neuspěl, Carto to neodradilo a nadále zůstal politicky aktivní, například v roce 1983 byl jedním ze spoluzakladatelů pravicové strany Populist Party, jedním z jejích členů byl později také David Duke, bývalý vůdce extrémního rasistického hnutí Ku Klux Klan. Toto všechno vypovídá o Cartových rasistických sklonech, co se týče popírání holocaustu je však stále nejdůležitější právě Institut pro historickou revizi a s ním související vydavatelství Noontide Press, které Carto založil ve stejném roce, to publikuje práce podporující a obhajující antisemitismus, rasismus a

---

⁷⁹ Finkelstein, Str. 32

⁸⁰ Finkelstein, Str. 67

⁸¹ Lipstadvová, Str. 142

⁸² Lipstadvová, Str. 185-186

popírání holocaustu. A bylo to právě Noontide Press, které vydalo známé *Protokoly sionských mudrců*, které vedly k nárůstu nenávisti a strachu ze Židů, *International Jew* od Henryho Forda, což bylo ve své době přelomové dílo nebo *The Hoax of Twentieth Century* zmiňovaného Arthura Butze.

Pokud jde o samotný IHR, ten se prezentuje jako nezávislé, vzdělávací, publikační a výzkumné centrum, které se ze všech sil snaží odhalit historickou pravdu, což by mělo vést především k nastolení míru, spravedlnosti a porozumění ve světě. Jeho členové sami sebe označují jako revizionisty, jejichž cílem je odhalit nehorázné lži a mýty v historii⁸³, které jsou společnosti neustále překládány, aby tak společnost mohla být manipulována tajnými elitami. IHR necílí jen na rasistické a jinak extremistické skupiny, naopak, snaží se získat stoupence hlavně mezi většinovou společností. Aby působila co nejvíce jako opravdu vědecká organizace, pořádá každoročně výroční vědeckou konferenci a čtvrtletně vydával *Journal of Historical Review*⁸⁴, který se snaží působit jako vědecký časopis. Journal se snažil působit akademickým a vědeckým dojmem, při podrobnějším pohledu si nelze nevšimnout, že na jeho vzniku spolupracovali významní popírači holocaustu, jako například Rober Faurisson nebo Arthur Butz.⁸⁵ Aktivita IHR se soustředí pouze na období druhé světové války, konkrétně problematiku holocaustu a to přesto, že hovoří o tom, že jeho cílem je revize celé historie. Je patrné, že institut není jen antisemitský v rasistickém smyslu slova, ale také výrazně proti-izraelský, holocaust se snaží popírat tím, že odmítá samotnou existenci plynových komor v Osvětimi (tedy nejenže chybně vysvětluje jejich účel), zpochybňuje válečnou dokumentaci, svědectví přeživších i doznání samotných příslušníků SS týkající se systematického vyvražďování Židů a podporuje konspirační teorie hovořící o světové nadvládě mezinárodního židovstva.

Institut spolupracuje s obhájci nacistů a nacismu z celého světa, prostřednictvím Noontide Press vydává jejich knihy a články a zve je na své konference. Na jedné z konferencí pořádaných IHR vystoupil také David Irving, který přestože nemá historické vzdělání, mohl vystoupit na této „vědecké konferenci“ a je institutem velmi uznáván jako autor knih o druhé světové válce. Je třeba také zmínit fakt, že IHR udržuje vztahy se stále žijícími nacistickými pohlaváry, například s generálem Otto Ernst Remerem nebo Leonem Degrellem, jenž byl velitelem SS.

---

⁸³ Lipstadtová, Str. 184

⁸⁴ Lipstadtová, Str. 183

⁸⁵ EVANS, Richard J. Lži o Hitlerovi. Proces s největším popíračem holocaustu. Praha: Slovart 2011 (Překl. Jana Hejná). ISBN 978-80-7391-450-9. Str. 138

Léta největší slávy institut zažíval pod vedením svého zakladatele Willise Carta, když se s ním členové institut ve zlém rozešli a následovala soudní pře, došlo v devadesátých letech k výraznému úpadku a ukázalo se, jak moc na něm bylo fungování institutu závislé⁸⁶, což vedlo i k tomu, že v roce 2002 přestal vycházet *Journal of Historical Review*, také byly přerušeny revizionistické konference, ty dnešní obnovené jsou mnohem menší a také se jim dostává menší pozornosti, jsou to jen malá jednodenní shromáždění, kterým předsedá současný ředitel IHR Mark Weber, který tu má také své vystoupení, kromě něj zde často hovoří jen jeden pozvaný popírač holocaustu.

Další organizací zabývající se tímto tématem je americký *Committee for Open Debate on the Holocaust*, (CODOH), který byl založen v roce 1987 Markem Weberem a Bradley Smithem, který se po odchodu Webera stal jejím jediným členem. Cílem CODOH je rozšíření povědomí o diskuzi týkající se pravdivosti tvrzení, že během druhé světové války bylo nacisty zavražděno 6 milionů Židů. V roce 1991 výbor založil Campus Project, který spočíval v tom, že byl vydán inzerát popírající holocaust, aby se na amerických univerzitách rozproudila debata o pravdivosti holocaustu, tato akce však nebyla úspěšná a myšlenka popírání holocaustu se u studentů nesešla s úspěchem. Smith se o další veřejné vystoupení nebo rozruch nepokoušel a své myšlenky šíří pouze na internetových stránkách CODOH.

---

⁸⁶ Evans, Str. 139

4. Kritika popíračů holocaustu a jeho možné důsledky

4.1. Veřejná vystoupení proti popíračům holocaustu

Je třeba se zamyslet nad tím, jak je vůbec možné, že lidé kteří se snaží popřít samotnou existenci nebo rozsah holocaustu, mohou veřejně šířit svoje zjevně antisemitské názory a svou práci nazývat vědou. Možná není náhodu, že místem s největší koncentrací popíračů holocaustu se stala jedna z nejvíce liberálních zemí světa a to Spojené státy, kde je jedním z nejsvatějších nařízení Ústavy svoboda slova a projevu, lze však najít zmínku o tom, že právě svoboda slova projevu se netýká „štvavých projevů“, které mohou být postihovány, těmi jsou myšlena vyjádření ponižující občany země kvůli jejich rase, etnickému původu nebo náboženské, nicméně je zcela evidentní, že tento dodatek se netýká popírání holocaustu, jelikož ať už samo popírání nebo dokonce šíření nacistické ideologie a antisemitských myšlenek není ve Spojených státech zdaleka tak postihováno jako v Evropě. Tam totiž byly již od šedesátých let vydávány zákony, které označují projevy rasismu, podněcování rasové nenávisti a popírání holocaustu za kriminální čin, jako první vzalo tento postoj za svůj Rakousko a to nedlouho po skončení druhé světové války, v roce 2007 se proti popírání postavila i Evropská unie.

Jako další vyvstává otázka, jaký postoj k popíračům holocaustu zaujímají historikové zabývající se obdobím druhé světové války. Není jistě překvapením, že odrážejí postoj společnosti, právě američtí vědci je sice nikterak neobhajují, ale naprosto respektují jejich právo na svobodu slova a nikterak proti nim veřejně nevystupují a nevyžadují žádný právní postih nebo cenzuru. Výjimkou mezi nimi je historička Deborah Lipstadtová, která neváhá veřejně kritizovat jak samotné popírače tak také své kolegy za jejich přespříliš liberální postoj v této otázce. Lipstadtová tedy jako jedna z mála neváhala a proti popíračům veřejně vystupovala a jmenovala je a jejich metody ve své knize „Popírání holocaustu“, dílo nejen, že upozornilo širší veřejnost na skutečnost, že mezi námi existují lidé, kteří se snaží popřít takovou historickou událost, již holocaust byl, ale na druhou stranu vyvolala vlnu nevole mezi samotnými popírači. Lipstadtová dokonce podala žalobu na Davida Irvinga, kterého obvinila z falzifikace historických materiálů, načež ji Irving, který již měl několik soudních pří za sebou, označil za osobu, která je součástí konspirace jeho nepřátel⁸⁷, jejichž cílem je potlačovat jeho práci a odepřít mu přístup do předních nakladatelství. Toto všechno se podle něj dělo pod taktovkou Rady

---

⁸⁷ Evans, Str. 31

zástupců britských Židů. To vyústilo v žalobu, kterou v roce 2000 na Lipstadtovou a vydavatele její knihy Penguin Books⁸⁸ David Irving podal, neopomněl však neustále připomínat, že navrhoval mimosoudní vyrovnání ve výši 500 liber a omluvu od nakladatelství, tato jeho nabídka z roku 1998 však obsahovala i požadavek stažení knihy z oběhu. Jedním z lidí, které, hodlal Irving využít jako svědka, byl britský historik John P. Fox, který se vyjádřil, že za americkou a izraelskou „správou“ holocaustu stojí „židovský rasismus“⁸⁹, podle něj byl holocaust velmi citově zbarvený výraz a mělo by se ho přestat užívat pro popis událostí souvisejících s nacistickým pronásledováním a vražděním Židů, pojem holocaust totiž podle něj dává Židům pocit výjimečnosti, nicméně Fox nakonec v procesu nijak nevystupoval. Naopak jednou z osob, která se procesu aktivně účastnila, byl Richard J. Evans, který k němu vypracoval odborný posudek a následně publikoval knihu *Lži o Hitlerovi*.

Ačkoliv žalobce v tomto soudním procesu byl David Irving, situace se velmi záhy začala jevit tak jako by se role obrátili a Irving se obhajoval, v jeho projevech a vyjádřeních se mnozí začali ztrácet a cítili se rozhořčení například tím, že odmítl vzpomínky přeživších jako důkaz a označil je za poblouznění nebo výsledek spiknutí. Naopak se evidentně cítil silným při předkládání svých důkazů, argumentů vysvětlování svých metod a výsledků bádání. Právě kvůli tomu, kvůli Irvingově nezlomné snaze předkládat svoje závěry, které, jak je nutno připomenout, byly často lživé, bylo k soudu povoláno velké množství znalců, kteří vypracovávali své posudky a aktivně se účastnili křížových výslechů. Tento nejznámější proces skončil tím, že soud Irvingovu žalobu zamítl a rozhodl ve prospěch obžalovaných, rozsudek dále dlouze popisoval, co by měla zahrnovat práce objektivního historika, kterým Irving dle verdiktu nebyl a označil ho za antisemitu, Lipstadtová naopak byla očištěna.

4.2. Společenský dopad popírání holocaustu

Jako první označila popírání holocaustu jako nebezpečný společenský fenomén ve své knize Deborah Lipstadtová. Znepokojovali ji nejen samotní popírači holocaustu, kteří se začali stále více objevovat na scéně, ale také nevědomost americké společnosti a faktech týkajících se holocaustu, právem se tedy obávala toho, že pokud by vliv popíračů narůstal, mohl by velmi silně ovlivňovat veřejné mínění.

---

⁸⁸ Evans, Str. 12

⁸⁹ Evans, Str. 30

Lipstadtová však nebyla jediná, kdo se obával toho, že holocaust jako takový může vymizet z paměti společnosti a upadnout v zapomnění, stejnou obavu měl také například Elie Wiesel⁹⁰, který se proto prostřednictvím svého díla snažil události holocaustu nejen popsat, ale také vysvětlit. Na něj navazuje Jehuda Bauer ve svém díle *Úvahy o holocaustu*, který přiznává, že i v naší době se vyskytují prvky, které s holocaustem nejen souvisí, ale také ho způsobily, tedy za jistých okolností by bylo možné, aby se události podobné holocaustu v budoucnu opakovaly, k tomu by však bylo nutné, aby nastaly okolnosti, které holocaust provázely, tedy především situace, která vedla ke vzniku druhé světové války.⁹¹

Za velmi významný je nutno označit výsledek průzkumu, který byl proveden v roce 1992 při příležitosti otevření washingtonského Památníku obětí holocaustu na žádost Amerického židovského výboru, výzkum prováděl Roperův ústav a týkal se toho, jaké znalosti mají Američané o událostech holocaustu, součástí byla i otázka, zda si dotazovaní myslí, že k holocaustu vůbec nedošlo, výsledkem bylo, že 22,1 procento s výrokem souhlasilo, což znamená, že více než pětina obyvatel Spojených států pochybuje o existenci holocaustu⁹², to je jistě alarmující výsledek. Nicméně na výzkum se sneslo mnoho kritiky, zejména kvůli tomu, že podle mnohých odborníků byla otázka špatně položená a respondenti tak mohli být zmateni⁹³. I přes to byly výsledky přijaty za platné a i díky tomu, vyvstala otázka, do jaké míry popírání holocaustu ovlivňuje povědomí americké společnosti. Za nedlouho byl, i díky přetrvávající kritice původního výzkumu, proveden výzkum nový, zde už byla otázka jednoznačnější a zněla, zda je možné, že se holocaust nestal nebo je jisté, že se stal? Tentokrát byly výsledky naprosto odlišné, 91 procent odpovědělo, že se holocaust podle nich určitě stal, podle 8 procent respondentů to není jisté a jen jedno procento o jeho existenci pochybovalo⁹⁴, což, jak se zdá, odporuje tvrzení Deborah Lipstadtové, že se jedná o závažný společenský problém. Stejný průzkum provedl také Gallupův ústav, aby zjistil, zda byla rozdílnost ve výsledcích opravdu způsobena špatně položenou otázkou. Pokud byla otázka položena stejně jako v prvním

---

⁹⁰ BAUER, Jehuda. *Úvahy o holocaustu*. Praha: Akademia (překl. Tomáš Vrba) 2009. ISBN 978-80-200-1739-0. Str. 31

⁹¹ Tamtéž. Str. 33

⁹² SMITH, Tom W. The Polls – Review: Holocaust Denial Controversy in Public Opinion Quarterly 59. No. 2, 1995. [online]. Dostupné z http://www.researchgate.net/publication/240589402_A_Review_The_Holocaust_Denial_Controversy [2015-06-01]

Str. 269

⁹³ Smith, Str. 270

⁹⁴ LADD, Everett Carl. The Holocaust Poll Error: The Modern Cautionary Tale, in Public Perspective July/August 1994. Dostupné z <http://www.ropercenter.uconn.edu/public-perspective/ppscan/55/55003.pdf>. [2015-06-01] Str. 3

případě Ropperova výzkumu (tedy s dvojitým záporem), výsledkem bylo, že 37% respondentů odpovědělo, že je možné, že se holocaust neudál.⁹⁵

Proti ní stojí se svým názorem Norman G. Finkelstein, podle něj se popírání holocaustu přikládá příliš velká váha a nebýt právě Lipstadtové, s velkou pravděpodobností by o něm širší společnost neměla tušení.⁹⁶ Problémem se však nezabývají pouze jednotlivci, ale proti popíračskému Institutu pro Historickou Revizi stojí například Antidefarmační Liga nebo Centrum Simona Wiesenthala.

Je nutno připomenout, že oba tyto výzkumy proběhly v devadesátých letech, od té doby už se žádný podobný neobjevil, takže není jisté, zda se vliv popíračů holocaustu zvyšuje či nikoliv.

---

⁹⁵ „The Most Important Events of the Century from the Viewpoint of the People“. Dostupné z <http://www.gallup.com/poll/3427/most-important-events-century-from-viewpoint-people.aspx> [2015-06-01]

⁹⁶ Finkelstein, Str. 56

Závěr

Cílem práce bylo nejprve představit samotný pojem popírání holocaustu, jeho původ, dějiny a hlavní představitele, včetně rozčlenění na jednotlivé názorové proudy.

Holocaust, ostatně jako většina událostí druhé světové války je velmi významným a diskutovaným fenoménem. Jak se po skončení války ukázalo, zahynulo během něj na šest milionů Židů a několik milionů nežidovského obyvatelstva, ať už se jednalo o Romy, homosexuály, politické vězně, válečné zajatce nebo i obyčejné civilní obyvatelstvo. Hlavním zdrojem těchto děsivých čísel je však takzvané konečné řešení židovské otázky, nacisté židovský národ pokoušeli vyhladit, označili ho za méněcenný, německé Židy označovali za neloajální a zločinný živel. Nacistická propaganda se Židy snažila očernit nejrůznějšími tvrzeními, například, že jejich vinou se Německo nachází ve špatné ekonomické situaci a prohrálo první světovou válku. Již v období před vypuknutím druhé světové války se začala šířit idea, že Židé usilují o světovou nadvládu a proto je potřeba se jich do posledního zbavit. Když se v roce 1933 chopil v Německu vlády Adolf Hitler, bylo zavedeno mnoho protizidovských opatření, postupně byli bojkotováni židovští lékaři, právníci, ale i drobní obchodníci a začala se objevovat i nucená emigrace. V tuto dobu však ještě mohli Židé žít ve městech spolu s nežidovským obyvatelstvem, přestože jejich pravomoci i pohyb byly značně omezené. Jakmile však vypukla druhá světová válka, začal se negativní postoj proti nim prohlubovat, začali být koncentrováni na vymezených místech, ghettech a postupně byli transportováni do koncentračních táborů a později i do táborů smrti, které byly určeny přímo k vraždění.

Termín holocaust je pro výše zmíněné události nejpoužívanějším výrazem, sami Němci to, jak je zmíněno výše, nazývali konečným řešením židovské otázky, pro Židy je znám pod označením šoa. Slovo holocaust pochází původně z hebrejského *olah* čili zápalná oběť, šoa přímo odkazuje k zničení a velkému zlu.

Holocaust je stále ze všech možných hledisek zkoumán a pátrá se po tom, proč se vůbec stal, zda se jednalo jen o to, že Hitler, jakožto vůdce německého národa nenáviděl Židy a dokázal proti nim uvést do pohybu tuto obrovskou mašinerii nebo zda byl výsledkem dlouhodobějších postojů ve společnosti a antisemitské politiky. To lze považovat za relevantní názor vzhledem k tomu, že židovský národ byl již před tím v dějinách několikrát pronásledován, perzekuován a objevovaly se i snahy o jeho vyhlazení.

Na druhé straně na scénu znovu přišli revizionističtí vědci, kteří se snažili ukázat, že holocaust zdaleka nebyl tak strašlivý jak se společnosti předkládá. První popírači holocaustu se objevili paradoxně v Evropě, která se vzpamatovala z hrůz války, zajímali se o dokumenty mapující holocaust a snažili se napadnout jejich pravdivost, často snižovali, i o miliony, počty obětí, například prostřednictvím popírání existence plynových komor, čili používali argument, že by nebylo možné takové množství lidí zavraždit. Prvními popírači ve Spojených státech amerických byli univerzitní profesori Harry Elmer Barnes a Austin J App, ti se nesnažili holocaust jako takový popřít a tvářit se, že se nikdy neudál, jejich cílem bylo spíše nacistické zločiny obhájit a vysvětlit, proč jednali tak jak jednali, často pozměňovali významy slov a vykládali události tak, aby se Německo jevílo jak oběť komplotu Spojenců. App ve svém díle *The Six Million Swindle* publikoval osm důkazů toho, že holocaust podvod.

V sedmdesátých letech dvacátého století se popírání holocaustu pozměnilo, modernější popírači se snažili působit především jako vědci, kterým jde především o to, aby byla opravena historie, sami se proto striktně označovali jako revizionisté. Do této doby také spadá vznik nejvýznamnější popíračské organizace, totiž Institutu pro historickou revizi, která byla založena pravicovým radikálem Willisem Cartem, vzhledem k jejím stykům s předním představitelem Ku Klux Klanu Davidem Dukem je zřejmé, že inklinovala nejen ke krajně pravicovým názorům ale i k rasismu a potažmo i antisemitismu. IHR se však do dnešních dní, přestože je jeho činnost velmi omezená, prezentuje jako nezávislý vědecký ústav, jenž usiluje o revizi a správný výklad dějinných událostí. Pokud se však blíže podíváme na jeho spolupracovníky, kterými jsou přední popírači a dokumenty jím vydávané, je zřejmé, že hlavním cílem IHR je především popírání holocaustu jako historického faktu.

Ačkoliv se popírání holocaustu vyvíjelo a jeho představitelé měli nejrůznější metody zkoumání, argumenty a v podstatě mnohdy lišil i jejich zájem, mají určité společné znaky. Všichni se snaží snížit číslo obětí holocaustu a obecně odmítají tvrzení, že bylo zavražděno šest milionů Židů, dále tvrdí, že konečným řešením se rozhodně nemyslelo židovské obyvatelstvo vyhladit, ale pouze jej přesunout, v této souvislosti se často zmiňuje odsud Židů na Madagaskar, dalším bodem, který je spojuje, je tvrzení o neexistenci plynových komor, často hlásají, že je vědecky nemožné, aby v nich byli zabíjeni lidé, taktéž se mnohdy neostýchali využít nespolehlivé a nevědecké výsledky výzkumů.

Mohla by tedy vyvstat otázka, proč se popírání holocaustu nadále šíří, když je jeho ideologie založena na lživých výzkumech a často také antisemitských postojích? A proč se šíří zrovna ve Spojených státech? Odpovědí může být první dodatek Ústavy USA a jeho široký výklad, ten totiž hovoří o svobodě slova a projevu. Díky němu není popírání holocaustu a jeho šíření, stejně jako šíření nacistické ideologie a antisemitských myšlenek v USA nelegální tak jako je tomu v Evropě.

Nejvíce znepokojená byla touto situací historička Deborah Lipstadtová, považovala ho za závažný společenský problém, který v budoucnu může získat mnoho příznivců, ohrozit tak památku holocaustu a v nejextrémnějším případě vést i k tomu, že by se něco podobného mohlo opakovat. Znepokojující mohou být i výsledky průzkumů veřejného mínění, které se uskutečnily v USA v devadesátých letech a měly ukázat, jak veřejnost smýšlí o událostech holocaustu, jedna z otázek směřovala přímo k tomu, zda respondenti věří tomu, že se holocaust stal nebo ne. Konečné výsledky ukázaly, že dvě procenta obyvatel Spojených států věří tomu, že holocaust nebyl, což podporuje názor D. Lipstadtové, že se jedná o závažný společenský problém.

Použitá literatura

Primární zdroje

Monografie

LIPSTADTOVÁ, Deborah E. Popírání holocaustu. „Sílicí útok na pravdu a paměť“. Praha: Paseka 2001 (Překl. Jana a Jiří Orgočí). ISBN 80-7185-402-6

EVANS, Richard J. Lži o Hitlerovi. Proces s největším popíračem holocaustu. Praha: Slovart 2011 (Překl. Jana Hejná). ISBN 978-80-7391-450-9

VIDAL-NAQUET, Pierre. Vrazi paměti. „Papírový Eichmann a jiné eseje o revizionismu“. Červený Kostelec: Pavel Mervart 2013 (Překl. Čestmír Pelikán). ISBN 978-80-7465-070-3

Elektronické zdroje

BUTZ, Arthur R. The Hoax of Twentieth Century [online]. Theses & Dissertations Press 2003. Dostupné z <http://vho.org/aaargh/fran/livres3/HoaxV2.pdf>

APP, Austin J. The Six Milion Swidle [online]. AAARGH, Internet, 2009. Dostupné z <http://vho.org/aaargh/fran/livres9/APP6million.pdf>

Sekundární zdroje

Monografie

Římanům, kap. 2, verš 25.-29.

MEIER, Mischa. Justinián: život a vláda východořímského císaře. Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2009. ISBN 978-80-86818-88-7.

COHEN, Jeremy. Living Letters of the Law: Ideas of the Jew in Medieval Christianity, (Berkeley: University of California Press, 1999), ISBN 978-0-520-21870-3

BAUER, Jehuda. Úvahy o holocaustu. Praha: Akademia 2009 (překl. Tomáš Vrba). ISBN 978-80-200-1739-0

GOTZ, Aly. Hitlerův národní stát. Praha: Argo (Překl. Blanka Pseichdtová). ISBN 978-80-7203-918-0

ALY, Götz. „Konečné řešení“: přesun národů a vyhlazení evropských Židů. Praha: Argo 2006 (Překl. Jana Vymazalová). ISBN 80-7203-833-8

FINKELSTEIN, Norman G. Průmysl holocaustu. „Úvahy o zneužívání židovského utrpení“ Praha: Dokořán 2007 (Překl. Miroslav Brzobohatý). ISBN 80-7363-068-0

LAQUER, Walter. Měníci se tvář antisemitismu, od starověku do dnešních dnů. Praha: Lidové noviny 2006 (Překl. Petruška Šustrová). ISBN 978-80-7160-927-0

MACLEANOVÁ, Nancy. Pod Maskou ušlechtilosti. Ku-Klux-Klan po první světové válce. Praha: BB Art 2007 (Překl. Marie Jungmannová). ISBN 978-80-7381-105-1

LUKACS, John. Revising the Twentieth Century, in American Heritage 45, No. 5, 1994. 83

SMOLEN, Kazimier. Auschwitz Birkenau [průvodce]. Státní muzeum Auschwitz-Birkenau v Osvětimi 2013 (Překl. Marek Poloncarz)

Elektronické zdroje

Norimberské zákony (1935) [online].

http://www2.holocaust.cz/cz2/history/events/nuremberg_laws [2015-06-15]

Kristallnacht [online]. [http://www.holocaust.cz/hledani/43/?fulltext-](http://www.holocaust.cz/hledani/43/?fulltext-phrase=k%C5%99i%C5%A1%C5%A5%C3%A1lov%C3%A1+noc&cntnt01origreturnid=2)

[phrase=k%C5%99i%C5%A1%C5%A5%C3%A1lov%C3%A1+noc&cntnt01origreturnid=2](http://www.holocaust.cz/hledani/43/?fulltext-phrase=k%C5%99i%C5%A1%C5%A5%C3%A1lov%C3%A1+noc&cntnt01origreturnid=2) [2015-06-15]

HOGGAN, David Lesslie. The Myth of the Six Milion. AAARGH edition on line

2001, Second edition online 2004. Dostupné z

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/hoggan2.pdf>

The Journal of Historical Review, Fall 1989 (Vol. 9, No. 3), pages 375-379. Dostupné z

http://www.ihr.org/jhr/v09/v09p375_Faurisson.html

SMITH, Tom W. The Polls – Review: Holocaust Denial Controversy in Public Opinion Quarterly 59. No. 2, 1995. [online]. Dostupné z

http://www.researchgate.net/publication/240589402_A_Review_The_Holocaust_Denial_Controversy [2015-06-01]

LADD, Everett Carll. The Holocaust Poll Error: The Modern Cautionary Tale, in Public

Perspective July/August 1994. Dostupné z <http://www.ropercenter.uconn.edu/public-perspective/ppscan/55/55003.pdf>. [2015-06-01]

„The Most Important Events of the Century from the Viewpoint of the People“. Dostupné z

<http://www.gallup.com/poll/3427/most-important-events-century-from-viewpoint-people.aspx> [2015-06-01]

Summary

The Holocaust is very important part of the World War II, during this time died over the 6 millions Jewish people and another milion sof another victims. The main resource of these numbers is the final solution of the Jewish question – Holocaust. The Nazis struggled to exterminate all the Jewish nation. They were accued of bad economics situation in Germany and into the light came the idea that Jews struggle to be head of world rule and it should bet he reason why to exterminate them. When, in 1933, Adolf Hitler took the control in Germany many of discriminatory steps were done and showed up the forced emigration. After the start od World War II. were Jew concentrated in ghettos and then transportated into the concentration camps.

The Holocaust is still researched and the question is „Why did it happen?“ if it was just because Hitler hated the Jews or if it was caused by long-standing attitudes in the society and the politics. the second view is probably the right one because as we know, the Jews were already persecuted times before.

This bachelors thesis is focused on the Holocaust denying, which is spreaded by the revizionist, the scientists showing that the Holocaust was not so evil as is generally presented. However the firt revizionists appeared in Europe, their strongest base is in USA. The deniers of the Holocaust struggle to decrease numbers of the victims, their arguments come from various claims, for exmample they deny the existention and/ort he functiuon of gas chambers.

Even if we can find several streams in the denying of Holocaust, they all have some common characteristic, mostly the decreasing of quantity of the victims, claim that the final solution meant only transfer of Jews to some faraway place and impossibility of using the gas chambers to killing of the people. For the confirmation of these meanings, the revizionists often use unreliable researches.

Now can be placed the questions which this bachelor thesis tries to answer,“Why still exist the denzing of the Holoaust?“ „Why is mostly spreaded in USA?“ The answer can bet he first ammendment od the Constitution of the United States, its interpreting causes that denying of the Holocaust and spreading of antisemitic ideology is not illegal (as i tis in Europe). This situation disquited Deborah Lipstadt, she is aware that the revizionism would get new supporters, endanger the memory of Holocaust and, in extreme conditions, could cause that some incidents would be repeated.

